

MIHAI ISPIRESCU

„Trecutul, partea vinovată
a existenței noastre“
Bergson

ARȘIȚA ȘI VISCOLUL

București 1992

PERSONAJELE:

- AMELIA
- ALEXE
- ANDA
- MOȘUL (ALDESCU, BĂRBATUL)
- ÎNGERUL
- ADY

Interior prins ca-n rețeaua unui fagure. Din "celulele" învecinate răzbate o forfotă misterioasă și surdă. Răsună cîte un țipăt depărtat, frînturi muzicale, hohote, voci. Luminate, deasupra, se văd trecînd picioare grăbite sau la pas, în stînga și-n dreapta umbre se-agită.

Puternică, larva vrăbiilor bătrîndu-se afară, apoi un fulger străbate întunericul sufrageriei însoțit de rumoarea mulțimii dezlănțuite. Instalat comod în fața televizorului pe care tocmai l-a aprins, Alexe își toarnă o băutură răcoritoare.

Bufnitura ușii dinspre baie, și vocea stridentă a Ameliei, peste zgomotul dușului deschis:

AMELIA: Cine mi-a luat castravetele?

ALEXE (*tresare violent*): Cum?!...

AMELIA (*mai tare*): Castravetele!... Cine mi l-a luat? Era aici în baie, pe policioară, pentru masca mea de beauté. Poftim. Unde-i?!...

ALEXE: Știu eu?!... Ce era să fac...

AMELIA: Să-l arunci, aia să faci!... Te miri parc-ar fi prima oară...

ALEXE (*aspru*): N-am luat nimic. (*Revine la televizor.*): Și mai lasă-mă-n pace cu... (*Desface o batistă, își tamponează fața.*)

AMELIA (*apărută în prag - turban și halat - îl privește nimicitor; pentru început, vocea-i sună calm*): Vasăzică, nu putem să nu ne certăm niciodată înaintea unei petreceri, da? Să plecăm și noi liniștiți ca toți oamenii (*Se montează, în crescendo.*) Nu-s destule discuțiile, după! Chiar dacă acolo mă uit numai sub masă, număr bombeuri, nu scot o vorbă, n-adresez un zîmbet, dansez doar cu tine, îmi stă bucatîca-n gît și, pe urmă, tot tu: "Fleortezi, Amelia, nu te mai astîmperi, fleortezi!"...

ALEXE: Mi-ești nevastă, socotesc normal...

AMELIA: Să mă tîrîi după tine ca pe-un cîinel Izaural Ca pe-o sclavă. Confortul în care te lăfăi, fotoliul pe care stai, toate astea sînt doar opera ta! Tu le-ai făcut! Inclusiv pe mine, care n-am nici-o contribuție la nimic din ceea ce se vede, asta socotești tu normal, uiți cînd avea osul în mînă tovarășul Ulmu...

ALEXE (*ars, privește-n jur*): Sssst!... Amel!...

AMELIA: ... da, da, dal... ne-a repartizat numai și numai la insistențele mele, ai ajuns în centru... Plus!... (*Ridică un colț al covorului pe care-l aduce spre el.*) Poftim!...

ALEXE (*citește*): 7680!...

AMELIA: Tot mie mi l-a dăruit. Într-un opt martie, spre nouă cînd ție, ca de obicei, îți sticleau ochii pe teren, coclauri, sub cine știe ce așternut. Personal l-a rulat după podeaua cabinetului său și mi l-a pus în brațe c-un ditamai "Moeci", cașcaval, "Să-l porți sănătoasă!", parcă-l văd și-acuma, galben, afumat... "Ce femeie!"

ALEXE (*tresare*): "Ce femeie?! (*Scrîșnet.*): Ihm!...

AMELIA: ... mi-a zis (*Nostalgie*): Mijeau zorile... Se sfîrșea balul... Patru să fi fost...

ALEXE: Dimineața?!

AMELIA: Cînd vrei?!... (*Reia tonul nostalgic.*)... Numai dumneata poți înțelege complexitatea problemelor...

ALEXE (*crunt*): Tăiat!...

AMELIA (*trezită*): Cum?!...

ALEXE: Cu trecutul: (*Îndreptîndu-se spre etajera de unde ia o foarfecă.*) 7680?! Ei, bine...

AMELIA (*încearcă să-l oprească*): Peste trupul meu, poate. ce-ți încolțește în minte acum; peste viața, conștiința, sufletul meu, peste ele ai să tai tu un persan ajuns milionul...

ALEXE: Și mai bine!...

AMELIA: Și mai bine!...

ALEXE (*o-mpinge*): Lasă-mă!...

AMELIA (*cade-n genunchi; privindu-l încremenită cum se apropie cu foarfeca-nînsă*): Alexe, ești nebun?

ALEXE (*bagă foarfeca-n covor*): Dal

AMELIA (*ca înjunghiată; țipăt sfîșietor, prelung*): Ah!... Ce-ai făcut, monstrule?!... Ce-ai făcut?!...

ALEXE (*scrîșnit*): Ihm! Credeai că nu știu, cățea? (*Sfîrtecîndu-l, în timp ce ea se zvîrcolește la fiecare împunsătură.*)

AMELIA: Ah!... Ah!...

ALEXE: Habar n-am despre dragostea voastră ticăloasă! (*Împunge.*)

AMELIA: Ah!...

ALEXE: Eroarel... (*Împunge.*)

AMELIA: Ah!... Ah!...

ALEXE: Totală!... (*Împunge.*)

AMELIA: Ah!...

ALEXE: Gravă eroarel... (*Împunge.*)

AMELIA: Ah!... Ah!... Ah!...

ALEXE: Aniși ani am suportat dovada întinsă aici, în fața mea, ca o plăcintă. (*Arătînd desenul țesăturii.*)... arabescuri, îmbrîlgări, ghirlandel... fără nici un cuvînt, ani și ani!... (*Agită covorul cu o furie crescîndă.*)... Amintirea iubirii pe care v-ați tăvălit, mi-a ars ochii, mi-a înșingherat tălpile, ani și ani... Patru pe patru!... lat-ol... Fir cu fir o distrug. Orb, m-ați crezut, tîmpit, sau cum?!... Ce m-ați crezut?... (*Scrîșnit.*) Ah!... (*Mușcă pătimaș o bucată. Scurpă scamele.*) Răspundel...

AMELIA: Nu-i amintirea iubirii, fir cu fir, la Codlea-i țesut integral, te-a mbolnăvit gelozia, ai să mă omori, cîmpii o să mi-i iau într-o zi, uită-te înaintea de-a săvîrși ceea ce faci, bestie... Citește-i eticheta, cel puțin...

ALEXE (*se oprește; cercetează înfrigurat eticheta; urlă*): Caracal Acolo v-ați și cunoscut. Mi-amintesc precis!...

AMELIA (*isterică*): Codleal...

ALEXE: ... La plenara din octombrie, cînd ai venit după mine să-ți iau treninguri pentru export...

AMELIA: Uită-te bine!...

ALEXE (*disperați*): Cesă văd? Caracal: Afară din casa meal... (*Rulează covorul odată cu Amelia zbătîndu-se pe el și urînd "Codlea"...*)... Caracal... Afară!... (*Îl scoate. Se-ntoarce gîfîind.*)

AMELIA (*revine; dreaptă, hotărîtă, complet calmă*): Te-nșeli dacă-ți trece prin minte că mă poți scoate astfel, chiar Caracal cum pretinzi, cu toate că-i o prostie, dar azvîrlită, niciodată, ca o conservă expirată, ori mai știu eu ce, în nici un caz n-am s-ajung, dragul meu...

ALEXE (*surpriză plăcută, ton complet schimbat*): Cum poți crede? (*O-mbrățișează.*) Bine-ai revenit, Amel!... (*Tandru.*) Prea ușor te-ai lăsat însă prinsă și tu de covorul ăla blestemat, prea te-ai lipit de el, rulat, întins, călcat, culcat, zvîrcolit, prea te-ai... (*Scrîșnet.*) Ihm!... În sfîrșit!...

AMELIA: Ți-am spus-o de o mie de ori...

ALEXE: Ce-a fost, s-a isprăvit!... Cu trecutul am terminat! Ducă-sel...

Începem alt prezent, lucrăm alt viitor!... (*Îi toarnă.*) Cin!... Cin!... (*Ciocnesc.*)

AMELIA (*privește în jur; scuturată de un fior*): Și-acum, ce punem la loc?

ALEXE: Atîtea și-atîtea!... (*Scoate un braț de flori cu capătul tijelor ascuțite. Începe să le-arunce în jurului, să le-nțigă pe pereți și podea. Amelia tresare la fiecare floare care-i vîjîie pe lîngă urechi*): Petuni!... Garoafel... Floril... Un aer nou v-a pătrunde-n casa asta... Mirezmel... Parfumuril... Ozon!... Deviza partidului nostru. A noului nostru partid: "Omul și pomul!..." (*Cîntă.*) O, o, o, o... Oml!... (*Semn.*)

AMELIA (*răspunde*): O, o, o, o... Pom! (*Arătătorul întins spre gîtul lui.*) Și aia?

ALEXE (*se oprește*): ?!...

AMELIA: Tot dînsul... (*Alexe aruncă ultima floare. Ea tresare.*) Ah!... ți-a legat-o la gît, de-o "zi a recoltei", lîngă piramida

gogoșarilor județului Ilfov, țin minte, mă uitam cum te-a asortat pe loc cu produsele din jur.

ALEXE (*zmulge cravata, o aruncă*): Colrulel... Geacăl... Blugil... Barba-n vîntil... Clorofila, de-acum!... Cucull... Vrabie!... Sticletele!... Puritatea aerului!... Pădurea, cum e eal... Astea ne interesează... De-aia ești naturist, de-aia sîntem... Orientează-te, ți-am, mai spus!... (*Privindu-și ceasul*): Ești gata? Șaptele...

AMELIA: Nu-s!... Dar se-mplinesc ani, cred c-a venit vremea, promiseseși să mă-nscrii și pe mine la o facultate, una adevărată, nu ca alea pe care le-ai făcut tu, s-a ales praful - academii, universități, doctorate - toate s-au dus pe apa sîmbetei, eu aș vrea una să țină mai mult, poate medicina, bolnavi cu duimul, indiferent de regim, dar n-are "fără frecvență", eu știu? În sfîrșit, studii trebuie și azi, ca aspect general, o diplomă...

ALEXE: Dacă o să-ți dea mîna, ai să te-apuci...

AMELIA: Păi, o să-mi deal Ai să-mi dai tul

ALEXE: Eu n-am să-ți dau La teigheaua bouticului unde-o să stai, eu nu cred c-o să mai ai nevoie de-atîtea studii... Lumea nu mai pune preț pe-așa ceva...

AMELIA: Nu vrei să faci nimic pentru mine?... Vasăzică vrei să mă ții ca-nainte, fără un ban, legată la coada cratiței, ori trepădus, într-o prăvălie, cu toate cecurile pe numele tău, o avere, din care eu să am ca și-nainte, nimic... Dacă tu crezi c-o să-ți mai meargă...

ALEXE: Ce vorbești?

AMELIA: Adu-ți aminte cînd m-ai luat. La administrația financiară lucram, un copil, abia m-angajasem, tu erai cine erai, fugea lumea ca dracul de tîmție numai cînd ți-auzea numele, m-ai adus la "evidență-cadre".

ALEXE: 2800!... leaflă pe vremea aia...

AMELIA: Ce-mi ziceai?!

ALEXE: De toate o să ai! Și n-a fost așa?

AMELIA: "Porțile cunoașterii, vorba lui Vladimir Ilici"...

ALEXE: Lasă-l p-ălal...

AMELIA: ... "numai eu am să ți le deschid!... Împinge-le, poftim!... Mi-ai sfărîmat destul viitorul, refă-l cel puțin..."

ALEXE: Lucrurile s-au schimbat, vezi bine, cine-ar fi crezut? Fără rost de bani, dacă vrei neapărat studii. Ți-ai aduci partea și pe urmă, n-ai decît. Hail... (*O bate pește spate*.) Echipareal...

AMELIA (*strigă*): Partea?!

ALEXE (*se uită iar la ceas*): Șapte și zecel Amelia.

AMELIA: Dar tinerețea mea, nu-i nici o parte? Ea nu mai valorează nimic? Aniiăștia care ne despart nu mai au nici un preț pentru tine, Alexel... (*Se ridică. Îi pune-n față o oglindă*): Ia, uită-te (*Îl saltă cu forța*.)

ALEXE: Du-te și te-mbracă, femeie! Vrei să mă scoți din minți? Ce-ți veni? Dintr-un castravete?!

AMELIA: Vezi cum te-au năpădit ghiociei?

ALEXE: Noroci!

AMELIA: Cu ghiotural Cînd ajungi să albești tot, ca o tarla sub omăt, norocul ăsta se cheamă chiar...

ALEXE (*oftează*): Fiecare cu vîrsta lui (*Îi întoarce oglinda*.)

AMELIA: Evident! Dar să ți-o vadă. Și să nu uite: cei mai frumoși ani, mie aici mi-au trecut. Agățată de brațul tău, la toate întîlnirile, consfătuirile, manifestările, aniversările, nerujată, nefardată, părul baligă în creștetul capului, coc, rîchii lălii, pantofi fără toc, așa se cerea, așa mă purtai, perinițe, tangouri, pipăit, pupată, tîrîtă-n dansuri alandala cu tot felul de idioți, tovarășii tăi de muncă...

ALEXE (*strigă*): Hol (*Oftează*.) Of, of, of, of!... Aveam un prieten... Mă-nvăța mereu...

AMELIA: Du-te fatol... Refă-ți biografia, Numai bătrîna m-ampins în brațele tale, săraca, dar n-avea ce face, n-aveam de-ales. Nu mă slăbea... Cum mă vedea: "Dosarul, Amelie!"

Cel, puțin al tău să fie mai curat, dacă ale noastre sînt cum sînt, am fost ce-am fost, vai de capul nostru, am trecut prin ce-am trecut. Ia-l pe Alexe-i de viitor! "Ei Nu..." - mă rog, zicea ea un nume acolo... Dacă te vrea, ia-l imediat! Cuăștia murim pe cap, fato, ascultă la mine... Lasă gîrgăunii. Nu se mai întorc ele lucrurile, vreodată. (*Rictus amar*.) De un'să bănuiască, amărîta?

ALEXE (*meditativ*): ... Ajunsesese într-o vreme secretar cu propaganda la Bacău, aud că scoate acum "Liberalul Liber" pe la Craiova, - am să-i scriu și eu într-o zi ceva simțit, patriotic, să-i trimit două, trei pagini plătesc bine, cică mai strînge și cotizații să-nalțe o casă de rugăciuni, i-o fi rămas ticul de cînd a băut banii pentru un cămin cultural. În finel... Alexe mă dăscălea, Gilă ăsta..., dacă n-ai o casă la țară sau o vilă la munte, atunci, să știi de la mine poți avea o femeie cu "F" mare, una care să le-nlocuiască pe toate. Cu care să faci dragoste și să te simți, mă, ca-ntr-o asemenea casă, ca și cum ai sta pe prispa ei înșorită, sub crengile brazilorși le-ai înghiți aroma picătură cu picătură. Ghiogîrl, Ghiogîrl! Problema-i să ai norocul să găsești femeia respectivă. Odată! Pe urmă să-l mai ai încă o dată s-o poți părăsi la timp, pînă nu se transformă totul într-un fel de bordei care te sufocă. Ei, al doilea noroc... (*Întorcîndu-se spre direcția băii - unde ea a dispărut*.) Amelie!...

AMELIA (*reapare bosumflată*): Ce vrei?

ALEXE: Tot așa?!... Dar schimbă-ți odată leguma pentru mască și-mbracă-te. Ne enervăm fără rost înaintea întîlnirii, zău. Vine șeful, or mai veni și alții, parlamentari de pe la centru, te vîd cu ochii roșii, ce impresie or să-și facă despre viața noastră intimă fiindcă tot așa se judecă lucrurile și astăzi, tot aparențele contează, îmi vîd femeia cu ochii storși, ce-or să gîndească despre mine ca om, familist, naturist, membru-n comitetul local de conducere. Se poate? Alege-ți altă legumă și gata. Lasă-l dracului de castravete. (*O atrage spre el*.) Haide, nu fi copilă!... Te rogi!... (*Spre ceas*.) S-a făcut jumătate, uite...

AMELIA (*la pieptul lui, scîncit*): ... Și treizeci și patru... Adu-mi o roșie... (*Suspîn*.) ... Mare... și... (*Hohote*.) ... coaptă... (*Alexe i-aduce roșia*.) ... N-am avut noroc. De nițică înțelegere, căldură sufletească. Acolo, cît de cît...

ALEXE (*o mîngîie*): De ce vorbești așa? Ai avut, știi bine! ... Ai!...

AMELIA (*privindu-l lung; cu hotărîre; apăsător*): Am să-mi fac o mască de tomate.

ALEXE: Vezi?

AMELIA (*mușcă fructul cu patimă, apoi își dă pe față, amestecînd sucul cu lacrimile*): ... N-am avut, nu, nul... (*Alexe se reasează în fotoliu; își umple din nou paharul*.) Și-acum de ce nu bagi fierul în priză, să-ți calci și tu cămașa aia bleo?!

ALEXE: Mi-am călcat-o la prînz. Pe-a galbenă.

AMELIA (*privire critică*): Neras? Cum vrei să mergi?

ALEXE (*semn spre baie*): Termină tu și imediat...

AMELIA (*tresare*): Ah!...

ALEXE: Ei?!

AMELIA: L-ai dat afară pe Ret?

ALEXE: Dat! Iar a făcut în bucătărie, Lua-l-ar... Lîngă lădiță...

AMELIA: Pînă se-nvață. Să-l vîri, însă cu năsucul unde-a făcut, auzi? Ca să știe că nu-i voie. (*Iese. Răsună un pocnet sec. O siluetă trece dintr-un colț într-altul al camerei. Alexe tresare, se freacă la ochi, scrutează penumbra, nu mai vede nimic. Își reumple paharul, sînge televizorul, încearcă să se relaxeze cînd telefonul izbucnește, puternic. Tresare și decroșează*): ... Alo?!... Dal... Greșală!... Nu, nul... Greșală dom'le dal... (*Închide*.)

AMELIA (*reapare agitată*): Cine-a fost?!...

ALEXE (*cască*): Vrea "Romconfortul"... (*Amelia își scoate turbanul, începe să se pieptene. Alexe - semn spre baie.*) Pot să intru?!...

AMELIA: Te rog...

ALEXE (*vine în spatele ei, o sărută*):... Și eu mai sînt nervos uneori, mai am vedenii. Uite, chiar azi treceam prin părculeț, aud în urmă pași apăsați, nu mă mai slăbeau. Ce rost să-i bag în seamă, de ce să-ntorc capul? Și-mi vād înainte de drum. Cînd ajung în scuar, pașii tot după mine, tot mai grăbiți, tot mai aproape, pînă ce simt dintr-odată cum mă trage cineva de haină. Sar fulgerător, ce vād?!... (*Pocnet. Rămîne cu ochii holbați privind silueta care trece din nou. Se freacă la ochi.*)

AMELIA (*după ce a închis ușa balconului cares -a deschis dintr-odată*): N-o să mai fie apă, grăbește-tel...

ALEXE (*iar se freacă la ochi își revine cu greu dă un pahar dușcă. Veselie forțată.*): N-o să mai fie!... Bine!... Prea bine, signora!... La dispoziția dumneavoastră! Alceva mai doriți? (*Amelia nu răspunde. Privind-o.*) Ce frumoasă ești cînd stai așa...

AMELIA: Știu! Altfel n-aș sta așa!...

ALEXE (*iar scrutează colțul camerei, iar se freacă la ochi*): Tu vezi ceva-n colț?

AMELIA (*după ce se uită*): Că poți să mai ștergi și tu păienjenii, dacă tot îți să-mi faci mereu observații! (*Enervată.*) Și du-te odată!...

ALEXE (*tresare, își revine*): Ttttt!... Elegantă, parfumată...?? Cîtă deosebire între poză și original. Față de inger, glas argintiu, dar nu și acum cînd devii tu însăși și vocea-ți sună ca un capac scăpat pe ciment, "doamnă!..."

AMELIA: Afară!... (*Aruncă peria după el.*)

ALEXE (*sare, din baie*): Te cunosc prea bine, pisicuțo, nu crezi? Ani și ani am lucrat cu oamenii, i-am lămurit, îndrumat, convins, ajutat, de dimineața pînă seara, am... (*Zgomotul apei curgînd peste el îi transformă cuvintele într-o bolboroseală puternică.*)

AMELIA (*se fardează, privind-se-n oglindă; sună telefonul; tresare, își privește ceasul brățară, ridică receptorul; cu vocea dulce*): Alo?!... Da!... V-aș ruga, dacă puteți reveni peste cîteva minute. Momentan, nu-i. Adică e, dar se află-n baie. Peste cinci minute? Perfect!... Am să-l anunț!... Vă rog!... (*Închide. Își reia locul la oglindă în care se privește adînc. Zgomotul ușii de la baie. Tresare.*)

ALEXE: Te-ai speriat, păpușel? Iar visai cu ochii deschiși? (*Mulțumit.*): Bun e un duș pe căldura asta... Minune, nu altă!...

AMELIA: Te-a căutat cineva...

ALEXE: Cine?

AMELIA: Un bărbat, de unde să știu eu? I-am spus că ești în baie, l-am rugat să revină...

ALEXE: Foarte frumos!... (*Își șterge bustul c-un prosop plușat, face cîteva fandări, controlîndu-și pectoralii. Telefonul, iar. Merge și răspunde.*) Da!... Eu!... Mulțumesc! Chiar să-mi fie de bine, fiindcă a fost, într-adevăr, foarte bun... Dar, dumneavoastră, cine sînteți?... Alo?!... Da!... Nu vă recunosc vocea... Cît m-aș gîndi!... Nu!... Haide, spuneți-mi!... (*Acoperă pîlnia receptorului cu mîna. Ochii-n tavan.*), extraordinar, ce zi... (*Revine, enervat.*): Auzi, dom'le?! mie nu-mi arde de bancuri!... Mă grăbesc... Spune-mi ce vrei, dacă vrei ceva, dacă nu ... (*strigăt*): Ce?!... (*Răsună pocnetul sec. Silueta trece prin fundul camerei. Alexe cade în fotoliu. Întinde mîna tremurîndă după paharul pe care-l scapă. Amelia se-ntoarce spre el. Cu vocea schimbată într-o șoaptă răgușită*): Cine ești dumneata? Nu-nteleg. Ce dorești?!... (*Privind-o pe Amelia.*) Da, e aici... (*Se uită la ceas.*) Peste un sfert de oră? Alo?!... Alo?!...

AMELIA (*speriată*): Ce s-a-ntîmplat?

ALEXE (*zdrobit*): A-nchis!... Alo?!... Alo?!...

AMELIA (*ii ia receptorul din mînă; strigă și ea*): Alo?!... (*Ascultă.*): Alo?!... A-nchis, dal... Cine-a fost?!... Alexe, ce-i cu tine? E rău soacră-mii? Spune-mi!... (*Alexe face semn că nu.*): A internat-o pe Zorica?! S-a scumpit benzina?!... Spune-mi, ce-i? (*Alexe clatină capul.*)... Dar spune-mi odată, nu mă mai fierbe atîta, parcă ți-a căzut tavanul în cap.

ALEXE (*își mai revine; oftează adînc*): Astă-seară nu mai mergem nicăieri.

AMELIA: Pentru ce, omule?

ALEXE: Te rog, du-te la Vasilești, sună-l pe Victor, să ne scuze el în vreun fel. Să le spună că ție ți-e rău, mie, ceva, acolo, orice, fiindcă sigur nu mai mergem. Nu mai pot!...

AMELIA: Te-ai prostit! Farmecel... Alceva ce să zic, ce să cred eu? Pentru ce telefon de la Vasilești, cînd, uite-l, la nas aici, în față!... Nici nu-l mai vezi?

ALEXE (*ars*): La asta vorbesc eu!...

AMELIA: Alexe, adună-ți mințile. N-ai decît să vorbești tu și pe urmă vorbesc eu...

ALEXE: Nu, nu, nu, nu!... Aștept un apel important. Trebuie să fiu singur...

AMELIA: Singur?

ALEXE: Asta-i condițional...

AMELIA (*il măsoară îndelung, apoi izbucnește*): Important... da?... Apel?... lhm!... Adineauri, te-a sunat un bărbat, da?... Vasăzică îmi faci mie scene, mă bagi în balamuc, să creadă lumea că eu... Cînd tu...

ALEXE: Amelia, n-am nici un chef...

AMELIA: Păi, cum o să ai? Am eu!...

ALEXE: Iar?

AMELIA: Crezi că nu știu? Cine era aia pe care o plimbai cu mașina alaltăieri? Aud? Azi dimineață, nu mai departe, mă-ntînesc cu Petreasca inginerului de la patru. "Elegantă, frumoasă ca-ntotdeauna, zice, madam Săvulescu. V-admiram și Joi, treceai cu soțul în mașină. Vai, ce splendidă eșarfă aveai. Cu buline! (*Aruncînd florile ce se-nfig pe lîngă el.*) Înțelege? Cu buline! Eu n-am nici-o eșarfă cu buline! Asta e! Eșarfa cu buline a fost la telefon. Cine știe ce probleme aveți și-acum faci pe taurul înjunghiat aici. Crezi că nu știu să fac tapaj? Oarbă, timpită, sau cum mă crezi? Cum m-ai crezut? Ah! (*Muscă ultima floare, înainte de-a o arunca.*)

ALEXE (*în picioare - zmulge florile și le rearuncă în direcția ei*): Nu te-am lovit niciodată, n-am dat în tine... Dar, dacă nu pleci în clipa asta, am s-o fac! (*Strigăt.*): Imediat!...

AMELIA (*prinde din aer o floare*): O să-ți pară rău!... Ai să mi-o plătești!... (*Iese.*)

ALEXE (*aprinde o țigară, vrea să deschidă o sticlă de votcă, renunță, începe să-și facă vînt, să se șteargă cu batista, apoi stă, ascultă. Prin liniștea din jur, tot mai deslușit, prind să răsunе pași, apropiați sau mai depărtați, infundați sau cu ecou. Ușbrele "celulelor" din jur se zăresc agitate. Alexe controlează sufrageria, întreg apartamentul, revine. Telefonul zbîrnie prelung.*) Da?!... Alo?!... Eu!... (*Un țiuit puternic. Fața îi împietrește. Se așează. Cu vocea răgușită.*) Da!... Sigur!... (*Încă rătoit.*) Adică, ce știi dumneata despre mine, dom'le?! Ce vrei?!... Care dosar? (*Țipăt gîuit.*)... Alo?!... Aio!... La dumneata?!... Cum să-l faci public? Dosarul meu?!... Alo?!... (*Dedlicul aparatului închis. Răc-net.*) Alo!... (*Ușa balconului sare-n lături. Se-ntoarce îngrozit. Pocnet. Rămîne cu ochii pironiți pe silueta reapărută și care, acum se poate desluși ușor ca fiind cea a unui moș.*)

MOȘUL (*cu voce hîrîită, peltic*): Immm!... Da, bine mai stați,

vericule!... *(Înaintează privind în jur.)*... Minune, n-am ce zice!... Procopistă casă... Și cum te-ngrășași... Ca un godănace te făcuși...

ALEXE *(uluit)*: Nu-nțeleg!...

MOȘUL: Burtică... Hălătel... Ce să-nțelegi?!... Trai nineacă... Uite-ți răsare florica din pământ, una, două, parcă ești Sfântu Petru, bătu-te-ar...

ALEXE: Moșule, pe cine cauți matale, bre? Ai greșit apartamentul, nu vezi? Intri brambura prin case?

MOȘUL: Brambura, zici? *(Privind un înscris.)* Vezi-ți de treabă. Ești pe listă!...

ALEXE: Ce listă?

MOȘUL: 13 bis, parter-i-aici!

ALEXE: Da!

MOȘUL: Asta-il Lista Zed!... Eu's din Rîul...

ALEXE: Cum?!...

MOȘUL: Satul Rîu, comuna Sălciile. D-acolo-s eul...

ALEXE: Să fii sănătos!...

MOȘUL: Cotingent'30. D-odată cu-a lui Mocioniță, pielaru, dac-ai auzit!... L-ați belit și p-ăla, cu vultur cu tot...

ALEXE *(siderat)*: Cine l-a ?!...

MOȘUL: Așa avea el pozat pe firma lui, articole din pelărie: un vultur... Unde-și dăsfăcea hărpili!

ALEXE: Omule, lasă-mă-n pace... Vorbești...

MOȘUL: *(Înfuriat, rășoit)* N-a venit atunci ordenul' ăla espres predați cotele, morți, copii?! Ce vorbesc?!...

ALEXE: Care cote?!...

MOȘUL: Păi, tocmai!... De unde? Muream de foame și-așa, n-aveam nici după ce bea apă... Săracu' Chirică...

ALEXE: Care Chi?!...

MOȘUL: Învățătorul... De prin părțile Vasluiului era el dă felul lui, da' să pripășise la noi, om bun, cu carte, învățător, na... s-apucă el ne face o plîngere la județ... Cum trebuia, se cerea... cum știa el s-o facă...

ALEXE: Ce vrei să?

MOȘUL: Pă puncte, bunînțeles. Aia... și-aia... și-aia... Fo cincil!... Asta să-ntîmpla ziua... Noaptea l-a și arestat. Securitatea, cine?!... Trap-săltat... Oamenii, cînd au aflat, buluc la primărie... C-o fi, c-o păi... au cerut să-i dea drumu'. Emediat!... Da el... nici nu mai era în comună, ce să mai... îl duseseră... Hăl... Hăl... Atunci a-nceput răsmerița!...

ALEXE *(sare)* Tatael Nu știu pe cine cauți!... Ascultă-mă bine. Ia, ține pachetul ăsta, țigări "Kent", uite, "Kent" și du-te... Lasă-mă!... *(Cînd ajunge în dreptul moșului, acesta dispăre. Rămîne uluit, cu mîna ntînsă, privind pachetul. Își reia locul. Destupă votca. Toarnă. Bea. Pune paharul jos. În aceeași clipă izbucnesc zgomote de clopote, tîlângi, împușcături.)*

MOȘUL *(reapărut, continuă agitat)*... Stînga... dreapta... un' te uite, foc... bătaie... arestatu oamenii... Aveau și de unde, nu-i vorbă... Veniseră comunele din jur ca la tîrg... ieșise lumea ca la urs... Atîtea-mpușcături, nal...

ALEXE: Ți-am spus, vorbești în dodii...

MOȘUL: Da!... Ești pe listă!... *(Revine.)*... Și dintre toți, unu maii tînr, o iazmă, roșcat așa, o vulpe, activist, se ținea, mare sculă, unii ziceau că-l văzuseră și la rebeliune, cînd cu legionarii, un puțoi în cămașă verde tot așa-n clocote, că ăsta era acum dom'le, cel mai rău, mai al dracului decît toți... Un' striga...

ALEXE *(mîinile la urechi)*: Ajungel...

MOȘUL: Văscrisu' mamii voastre, a venit armata!... Vă arestăm pînă la unul, pe neam, pe sămînță... mama voastră de chiaburil... Chiaburi, auzil... Am început să strigăm și noi, făceam, huol...

ALEXE *(explozie)*: Gural... Ce-i aici?!... Stadion?!...

MOȘUL *(peste el)*: Huol...

ALEXE *(calmat)*: Stai așa!... Nu cumva?!...

MOȘUL *(emoționat)*: Gianina, mititica, nume mai rar pe la noi, știu eu ce văzuse mîsa cînd o făcuse, dar frumușică, pica, mîndră tare... înălțuță, bronetă...

ALEXE: ...Nu cumva ai legături cu...

MOȘUL: ...19 ani, dac-avea... dacă... Da' n-avea... fuga la biserică... Bangl... Bangl...

ALEXE: Telefonul!...

MOȘUL: ...Clopotele!... A-nceput să le tragă: Bangl... Lumea puhoi pe sediul partidului!...

ALEXE: ...care mă șantajează, telefonul...

MOȘUL: ...scaune, tablouri, documente...

ALEXE: Afară!...

MOȘUL: ...la pămînt!... Sfărîmatel...

ALEXE: Iași!...

MOȘUL: Bairam... Sărbătoare...

ALEXE: Du-te, n-auzi?!...

MOȘUL: Activistul ăla roșcatu, vulpea, cum îi ziceam, nici una, nici două, după fată-n clopotniță...

ALEXE *(scrutînd penumbra)*: Pleacă odată cînd îți spun!...

MOȘUL: ...pac... cu pistolul!... și pac!, înc-odată... Două gloanțel... *(Văit.)* ... Ce-ai avut cu fata, mă?... Ce-ai avut, mă, cu fata, mă?!... Un' ți l-am înfășcat odată...

ALEXE *(fuge spre Moșul care dispăre)*: leși afară!... *(Se ciocnește de Amelia intrînd.)*

AMELIA: La cine urli fiară-n halul ăsta? Pînă-n stradă s-aude. Ai căpiat?

ALEXE *(se-asează bodogănit)*: Cît crezi c-o să-ți ascult pâlăvrăgelile astea idioate?!... Bălmăjală fără noimă. *(Își revine. Privește-n jur.)*

AMELIA *(aprigă)*: Te-a părăsit dulcineea? Suferi din amor, cîine?!... *(Apucă un prosop. Începe să pleznească în stînga și-n dreapta)*: Nu ești în stare nici o ușă să-nchizi. Uite, iar ai lăsat deschis balconul... Au năvălit toți țințarii... *(Altă plesnitură.)*... O prind eu să-i rup picioarele!... Lasă, lasă!...

ALEXE *(cu mare efort; în șoaptă)* Amelia!...

AMELIA *(altă pleznitură)*: ...Nici-o grijel

ALEXE *(își tamponează fața transpirată abundent)*: Ascultă-mă...

AMELIA *(rămîne cu prosopul în aer)*: Ce vrei?!... Ce tot bolborosești acolo? *(Merge și miroase paharul, privește sticla.)*

ALEXE: Nu te mai mișca atîta... Îmi crapă capul... Un antinevralgic...

AMELIA *(caută)*: Fiolă!... *(I-otoarnă în pahar, studiindu-l, i-l întinde.)*

ALEXE *(după ce bea; gîfîit)*: Cineva a pus mîna pe dosarul meu și vrea să-l facă public. Asta-il Ți dai seama?

AMELIA *(tipăt scurt)*: Cum?... *(Mîna la gură, palidă.)* Nu se poate! *(Calmă.)* Cum poți să spui asemenea lucru? De unde-ți veni? Vrei să scapi de...

ALEXE *(face semn din cap, enervat)*: Telefonul despre asta eral...

AMELIA: Bine, dar singur m-ai anunțat că l-ai distrus... Cu mîna ta...

ALEXE: Mai era unul, ți-am spus, la care n-am reușit s-ajung... L-am crezut însă pierdut definitiv, ars o dată cu clădirea... Uite că...

AMELIA *(zîmbet)*: Vezi de treabă!... Un timpit face bancuri și altul se prindel...

ALEXE: Doar eu știam... Nimeni altcineva... Habar n-avea... Nimeni... *(Cu mîinile-n buzunare, ca un leu în cușcă)*: Cariera politică... Drumul pe care-o reapucasem cu-atîta trudă!... Cine-i ?!...

AMELIA: Te frămîntă aiurea... Închipuit cum ești...

ALEXE: Cîți n-au făcut, n-au dres, atîtea și-atîtea, cîte și mai cîte... Uite-i liniștiți?... Tot în frunte. Unde mă duc, mă-ntorc,

doar îi știu: directori, miniștri, deputați... Tot ăia...

AMELIA: Tocmai E vreo rufă murdară? S-a ivit, să zicem, Doamne ferește, un caz? Se spală-n familie!... Doar nu-i altul mai breaz, să zici... Toți sînt...

ALEXE: La mulți nu mai există dovezi!... De mult!... Au avut grijă!... Documente, acte, orice... Lichidat!... Dosarele le sînt acum mai lacrimă ca oricînd. Noi, curate. Altele!...

AMELIA: Păi, nu puteai și tu...

ALEXE: Am știut că mi-a ars, femeiei!... Chiar îmi spusese că cîțiva prietenii!... Cu ochii lor!... Mă-ncredințaseră!...

AMELIA: Și-n definitiv, ce-ai făcut, s-o luăm și așa, mai abiter ca alții, să-ți fie frică-n halul ăsta?

ALEXE: Bineînțeles nimic!...

AMELIA: Atunci?

ALEXE: ... Mă enervezi și vorbești prostii!...

AMELIA: Naturist, partid, nou, "omul și pomul", deviza nouă, răspundere, orientare nouă... cin'te poate?!... Îți faci atîtea... Ca să nu-ți spun că mă gîndesc și la o potrivă de nume, foarte posibilă, pur și simplu... Chiar asta e!... Absolut!...

ALEXE: Săvulescu?!...

AMELIA: De ce nu?!...

ALEXE: Alexel!...

AMELIA: Te crezi singurul din orașul ăsta care are telefon Alexe Săvulescu?!...

ALEXE: Care... (Șoaptă)... (Tară): D-un exemplu...

AMELIA (surpriză):... N-am știut!...

ALEXE: Nu! Dar bani, bani, bani, ai știut. De unde-i credeai?

AMELIA: O confuzie, sînt sigură!... Or fi atîția care, ca și tine, "Bani, bani, bani!"..., la fel cum spui... N-avea cine, tu nu-ți dai seama?!... N-avea cum... Dacă-ars o dată cu clădirea... Doar nu-i din fier!... Cutie neagră!... Un nebun a greșit numărul. Are o răfuială cu altul!...

ALEXE: Tot un Alexel!...

AMELIA: Da!

ALEXE: ... Săvulescu?!...

AMELIA: Ți-am spus da, pentru Dumnezeu, și-acum tu crezi că ești ăla, cînd, de fapt, ești ălălalt!... La fel, dar celălalt!... Asta il!...

ALEXE (încurcat): La fel, dar celălalt!... (Silueta bătrînului îi trece prin față. Tresare puternic. O apucă de braț pe Amelia.) Ai văzut?!

AMELIA:?!... (Merge și-nchide ușa balconului.) Ce se tot deschide ușa asta, doar n-are cu ce face curent!... (Brusc tîndră, înlînțuindu-l.) Hai, mai bine să ne culcăm!... Ne-o fi ajungînd pentru azi!... Destul!... (Cască.) Mi-e un somn... Și ce căldură, tu!... Ufl!... (Începe să-l descheie la cămașă.) Cum îți bate inima!... (La-nceput el se lasă sărutat absent, apoi intră-n joc tot mai pătimaș.) Ce tare-ți batel!... Ah!... Toate frig. Ce tare... (Strigăt.) Ah!... (După un timp, cu vocea într-un căscat.) Vrei să mîncîni ceva? O salată? Roșii, brînză multă, ardei gras, stropită cu untdelemn fin, sau cu cotelet? Im? Sau și una și alta?!... (Se ridică de lîngă el.)

ALEXE (rămîne întins, sleit) Nu mi-e foame!... Mi-e rău!

AMELIA (îl sărută): Atunci, mergem frumos și ne culcăm, da?

ALEXE: Du-te tul! Dacă mi-o fi somn, mă-ntind aici, pe canapea!...

AMELIA: Pal!... (Îl sărută.) Și nu te mai gîndi la...

ALEXE (absent) Pal!... (Rămîne privind telefonul. Se ridică, scormonește într-un sertar, scoate cartea de telefon, o deschide febril. Urmărind cu degetul.) Și... și... și... Să... Să... Săvulescu... Horia... Hristu... Hristache... Abagiu... Albu... Alexe... Săvulescu: T. Alexe:... Diane, 13 bis... (la un pix, notează numărul.) cinci...patru... zero... opt... trei... (Citește încă o dată.) Cinci, patru, zero,

opt, trei... T. Alexe... Cinci, patru, zero, opt, trei. Păi, ăsta sînt eul Altul nu mai e! (Formează un număr.): Informații?... Domnișoară, vă rog, cîți Săvulescu mai aveți dumneavoastră p-acolo? T. Alexe, vă-ntreb... Unul singur? Diane, 13?!... Bis, da!... Unul singur... (Rămîne alb, în timp ce pune receptoru-n furcă.):... Bisl!... (Își ia capul în mîini, prăbușit.): Celălalt, sînt eul!... Clari!... Eu sînt celălalt!... (Disperat.): Eu, eu, eul!... (Întineric prelungit, prin care se aud pași, apeluri, telefoane depărtate, culminînd cu cel al telefonului din casă, pornit să sbîrnie strident.)

ALEXE (care doarme pe canapea, în pijama, sare buimac, se-mpiedică, decroșează): Alo?!... Alo?!...

Silueta Moșului: ...Ușurel!...Ușurel!...Dar prin florile... Ce-ți veni?... Uitel!... (Îndreaptă una.)

ALEXE: Alo?!... (Străbate țiutul puternic.): Nu răspunzi, bestie?!... Nuvrei?!... Alo!... (Închide. Se-ntoarce, se-ntinde la loc pe canapea.)

MOȘUL: Nici mie nu-mi place drăcia asta. (După un moment de liniște completă în care bătrînul și-a răsucit îndelung tacti-cos, o țigare al cărei fum începe să-l învâluie.) ... Și-atunci, i-am tăiat firele!... Ce ne trebuia șpion. Să spună una, alta... Legătură... Că, după ce am isprăvit cu primăria din comună, am pornit-o spre a de la județ!... Să ne facem dreptate acolo... Cum mergeam, venea și alții cu noi, lume mereu, venea și venea... Nu se mai oprea, parcă...

ALEXE: Îți place să vorbești întruna. Dumneata, n-ai mai fi avînd neamuri să-ți poarte de grije, cineva,?!... De unde pînă unde ai nimerit aicea, vai de...!

MOȘUL: Asta, sigur ești pe listă!... Controlat!...

ALEXE (oftează) Of, of, of, of!...

MOȘUL (reia): Păi, ne-adunasem două, ba, nu... trei sute eram. Eram Seaca, eram Rîu și Pîrlești!... Vreo tre' mii de suflete. Pe puțin!... Activiștii, picior. Fugiseră toți. Credeam noi!... N-apucăm să trecem "stejerii", așa-i zice, un popas sub coastă, mai șade omu', mai... dăm pept în pept cu securitatea!... Stai așa!... Mașini... Mitrăliera... Tot în regulă... (Strigă.) 'Napoi!... (Alexe se zbuciumă, sare, se-ntoarce pe partea cealaltă.) Opriți-vă, bre, nu trageți! Sînteți și voi de-ainoștri, aveți și voi copii, frați, ce-aveți!... Se poate?!... Ofițerii... cam îndoii!... O cam muiașera!... Să tragă... să... Unul, Săltică, Viezurii îi ziceam, că era mic, atîtica, înde-sat și unde i se roteau ochii-n cap, ca la viezure, iese-n fața frontului, trage cămașa-n sus și: "Trageți, mă! Împușcați-mă, tot mor de foame!" Nal Vine dom'le, apare atunci, de unde de neunde, vulpea roșie, răsare, dom'le, activistul, iazma și trage dom'le în plin: Pacl!... (Zgomotul unui obiect spart. Tăiat la mînă, Alexe, sare buimac. Moșul dispare. Telefonul se pornește să sune strident.)

AMELIA (somnoroasă, năvălește speriată) Alexe, ce-i?!... Ce ai?!... (Îi apucă mîna.): Uite ce-ai făcut!... Liniștește-te. Ești learcă!... (Ridică transperantul. Lumină puternică. Închide ușa de la balcon.) Cine tot deschide ușa asta, m-a-nebunit!... Eu o-nchid, tu... Ce s-a-nîmplat?!... (Îi bandajează mîna.) Ți-am spus să nu mai pui veioza aici!... (Înterupt pentru o clipă, telefonul își suna zbîrniit.)

ALEXE: (febril) Auzi-ll!... Toate nopțile, a sunat întruna. Nu m-a slăbit o clipă. Bestia!... El el!... L-auzi?!... (Răcnet.) Dă-i înainte!... Scoate-mă din minți!... (Răcnet.) Sună!...

AMELIA: Aaaaa! Nu se mai poate!... Nu și nă!... Așa nu mai merge!... S-a dus viața noastră, liniștea care era, cită era!... Hotărâște-te odată! Trebuie să te-ngrijești, să mergem la un doctor. Am ajuns să trăim ca-n iad. Din ziua cînd a sunat individul ăla, s-a terminat. N-ai mai fost pe la sediu, n-ai mai vrut să te-nîlnești cu nimeni, ți-ai mîncat concediul lîngă telefonul ăsta blestemat, l-arunc de nu se vede.

ALEXE (*urlet*) Nul...

AMELIA: ... Ți-am spus să-l desființăm, n-ai vrut!...

ALEXE (*se interpune violent*): Lasă-l! (*Telefonul sună iar.*) Am halucinații?!...

AMELIA: Lasă-mă pe mine!... (*Luptă între cei doi. Ea ajunge la receptor. Îl ridică.*) Alo!... Alo?!... Vorbește!... Răspunde, n-auzi?... (*Strigăt.*) Răspunde!... (*Trintește receptorul.*) Mă duc la poliție, gata!...

ALEXE (*îngrozit*): Cum o să te duci la poliție? Să le spui, ce? Că dosarul meu a-ncăput pe mîinile unui necunoscut care vrea să-l facă public nu știu cum, cînd?!...

AMELIA (*spre telefon*): Să-l pună sub urmărire... Să intercepteze convorbirile... Să-l prindă de unde sună...

ALEXE (*o zgîlție*): Ne dăm legați pe mîna lor? Nu vezi că aicea nu trebuie amestecată poliția? E altceva, nu știu ce, cum, cine, dar altceva. Nu vrea bani, nu vrea nimic, mă ține sub presiune, mă fierbe... mă-nțelegi?!...

AMELIA (*zdrobotă*): Nu-nțeleg! Nul... Nu mai vreau să-nțeleg!... Nimic... (*Cade pe canapea cu fața în perne, hohotind.*) Nimic... Nimic... Nimic... (*Telefonul, din nou. Alexe ridică receptorul. Țiuitul puternic.*)

ALEXE (*gîtuț*): Cît? Spune-mi! Cît vrei?!... Îți dau tot ce am. Bani... obiecte... Mașina... Nouă... 30.000 la bord... M-auzi?!... Spune-mi!... (*Declică aparatul închis.*) ...Pleznesc... Mă sufoc... Urlu!... (*Iese. Revine îmbrăcat la-nîmplare.*) Mă duc să iau puțin aer... Zăpușeala-i cumplită!...

AMELIA (*zîmbet chinuit*): Mă iei și pe mine? Duminică! Mai schimbăm... Facem un tur. Cernica... Snagov...

ALEXE: Cînd alegerile bat la ușă? Să mi se-nîmple una ca asta?!... Cernica, Snagov!...

AMELIA (*strigăt*): Și ce vrei să zic acum? Ce vrei să fac? Să-mi pun cenușe-n cap?... Să m-arunc pe fereastră?... Să urlu?!... Om trăi și-om vedea!... (Ton schimbat, măsurîndu-l)... Pînă la urmă, începi să-mi faci silă, cu groaza asta bolnavă, teroarea asta... Mă-nebunești și pe mine... (*strigăt*): Vreau să mă distrez!...

ALEXE: Fiindcă ești inconștientă, habar n-ai ce-nseamnă dacă necunoscutul vorbește, mă dă-n gît!... Eu însă, știu, de-aia mi-e frică... Nu mai vreau nici pe stradă să ies, umblu doar în mașină, privesc cu luare aminte fiecare figură, fiecare om, mă-ntreb pînă la disperare, care dintre ei o fi? (*Strigăt.*) Care?

AMELIA (*isterie, peste el*): Ajunge!... (*Recade în hohote.*) (*sec*): Mă-ntorc pînă-n prînz!... (*Iese. Amelia se ridică, după un timp, își șterge ochii, se aranjează puțin, deschide o carte. Soneria. Tresare, privește telefonul cu spaimă. Soneria, încă o dată. Își dă seama. Merge, deschide. Intră Anda, aferată, îmbujorată, grăbită.*)

ANDA: Te ȕuc, sorella!... Da, ce te miști așa, greu?!... Dormeai?!...

AMELIA (*o sărută*): Ei, aș!... Stăteam!...

ANDA (*fluturînd un ziar*): "... American de origine română, doctor inginer, caut urgent asistentă medicală prezentabilă, fără obligații, în vederea căsătoriei..." L-am găsit... 15.57.57. Pentru informații!... Asta-il!... Șansa providențială, cum mi-ai ghicit odată. Uite-ol...

AMELIA (*veselă*): Ceasul ă!...

ANDA: Da trebuie să slăbesc, tu!... Nu mai mergel Viața sportivă... Două, trei chile, trebuie să dau jos... M-am luat de aerobic... (*Își numără în ritmul muzicii din căștile puse pe urechi*): ...cinci... șase... șapte... opt!... Gata cu turcul!... (*Umflă un balon din guma pe care-o mestecă și-l pocnește.*)

AMELIA: Cu cine?!...

ANDA: Ahmet! Ȃla cu brutăria!... Mă-ngrășă, dragă, ca pe-o vacă!... Tobleroane, alune, zaiafeturi!...

AMELIA: La american cum ai ajuns?

ANDA: ... (*numără*)... opt, nouă... zece... Deocamdată, toate candidatele îi trimit cîte-o fotografie - față, profil, bust, nud-, adresa și, mă rog, ce mai știe să spună fiecare despre ea, de bine, că n-o să te-apuci să... El alege ce-i place, care-o vrea și-i trimite răspunsul "Da" cu banii-n plic, biletul de avion... Valea!...

AMELIA: Asta zic și eu întreprinzător. Poate vă treziți vreo sută acolo...

ANDA: Ei și?!...

AMELIA: Vai, ȕucule, ce bine-mi pare să te văd. N-ai mai dat tu un semn de-atîta vreme... Să-ți fie rușine...

ANDA: Las' c-ai dat tu!... (*Murmură melodia și sare.*) Imml... Imml... Imml... doișpe!... treișpe!... și!... stop!...

AMELIA: Ei, am avut necazuri, am...

ANDA (*își scoate căștile, se-așează*): Ce necazuri... Lasă-le-ncolo... Cîte ceva, răsufală, știu... Mi-a spus și tata... Cică Alexe s-a apucat tare de băutură, se urcă numai pleznit la volan, nu mai dă p-ăla-ntrunirile alea electorale, i-a zis și secretaru' bijboacă Ȃla, Vasiliu, o să-l scoată din comitet... Foarte bine, s-a bucurat Ȃla bătrînu!...

AMELIA: Zău, așa a zis?

ANDA: Da!... "Noi, liberali din tată-n fiu; numai după gura ta m-am luat Georgetol"... o punctează pe mama... "Tu l-ai primit p-ăsta. Atîția ani mi-a murdărit familia"...

AMELIA (*aprigă*): Atîția ani i-a murdărit... la mai lasă-l și p-Ȃla bătrînu!... M-am săturat, știi? Dar c-a făcut pușcărie trei în loc de cincisprezece ani, uită cine l-a scos?!... Mîinile i le pupa atunci.

ANDA: Și tanti Diȕa a zis, ea-i țărănistă, știi concepțiile ei: pe Amelia o ștergem din familia noastră! S-a dat cu dușmanul de-atîta timp...

AMELIA: Cînd a zis?

ANDA: Alaltăieri!

AMELIA: Mersi. Acum îi dă mîna să facă pe eroină! (*Tristă.*) Cine poate ști ce-i în sufletul Ȃlui alt? Tu ca soră și...

ANDA: Eu... Treaba lor... Da-ntr-o privinȕă zic și eu... Ce-ȕi trebuia să te legi la cap c-un... Vezi-te pe tine, uită-te la el... l-a zburat și puterea... Nal!...

AMELIA: Ca să vă fie vouă mai bine, poate că...

ANDA: ...M-ameștești!... Aoleu!... Lasă prafurile!... ȕie nu-ȕi plăcea, adică nu-ȕi-a plăcut!... Mare doamnă între tovarășele tîrgului cine-a fost? Eu?!...

AMELIA (*bate din picior*): Anda!...

ANDA: "Principalu-i c-are o poziție excelentă și-am s-ajung cineva. Ce-mi oferă George? O situație de transfug? Mersi! Prefer stabilitate aici.

AMELIA: Mă gîndeam la voi, nu vrei să crezi, în sfîrșit, nu ești pusă să mă judeci, ne vedem și-așa destul de rar...

ANDA: Știi a cui e vina...

AMELIA: Nu e cazul să ne certăm...

ANDA: Bine-nȕeles...

AMELIA: Mai bine spune-mi ce bei?!...

ANDA: Apropo! Laura a umflat decarul! Se mărită!...

AMELIA: Ei, lasă-mă!...

ANDA: la un arabiȕoi. Bogat, cu-o mustaȕă înfiptă sub nas, cît vrabia, o nebulie! O bate d-a cocoșat-o. Cȕmilă a făcut-o! Dar ași umplut-o cu aur. Sȕptȕmîna trecută au avut nunta. Ce s-a emancipat tu, s-o vezi...

AMELIA: Era un vreasc. Nu mai uit cînd i-ai împrumutat lodenul tȕu stȕtea pe ea ca pe-un cuier...

ANDA: A venit la Dora d-a aranjat-o? Pentru un spȕlat și un permanent, trei mii i-a lȕsat! Treil... (*Sare-n picioare.*) ȕi-am zis c-am terminat cu Sandu?!...

AMELIA: În sfîrșit!...

ANDA: Alaltăieri s-a dat sentinȕa!...

AMELIA: Slavă Domnului!... Oricum nu mai erai cu el d-atîta vreme...

ANDA: Nu mai eram, dar actele? Nu-ți trebuie o dezlegare ca să te miști liberă? Cinci ani mi-a mîncat asta, Sorella, cinci ani din viață-i de colea?!...

AMELIA: Cînd au trecut?!...

ANDA: Pot să-ți spun exact cînd și cît de greu... Din băți, înjurături, din ofense nu mă scotea... Ehel... Parcă ție cu Alexe ți-o fi bine... Dartaci și-nghiți... Știu eu... Ah!... (*Se-ntinde.*) - Mă simt așa bine că l-am lăsat!... Cînd a văzut că-i groasă, cică mă prostea, mă lua la sentiment. Dar, în definitiv tu ești nevasta mea. Descoperisel Bravo mă, zic, te-ai prins și tu după cinci ani.

AMELIA: Acuma, tot timpul prin cantonamente și asta... Ba meciuri, ba deplasări... Ce să-nțeleagă din...

ANDA: Și-avem un copil, zice... Copilul nostru... (Aprigă.) Avem?!... Nu-nțelegi!...

AMELIA: Apropo, cu ăla micul?!...

ANDA: Rămîne la mama, nici o problemă. (*Revine.*): Robert e al meu. Eu l-am născut. Că s-a-nîmplat să fii tu ăla, asta-i altceva.... Ușor se poate găsi unul care să-ți ia locul.. În orice privință. Du-te, neică, lasă-mă să-mi trăiesc viața, tinerețile, după concepția mea. Să mă bucur de libertatea asta, acum cînd e din plin. Cît o mai fil... (*Cercetează sticlele înșirate pe masă.*) Ca să nu-ți mai spun, mă trișa. Da. Închipuiește-ți!... Pe minel Ha, ha, ha, ha! Nu, c-au haz bărbații ăștia, vorba uneia. Se zbat să cucerească o femeie, se dau peste cap, fac pe dracu-n patru și după aia se gîndesc amărîți cît de bine s-ar distra cu alta dacă n-ar fi eal

AMELIA: Și noi!...

ANDA: Idioți!... (*Pocnește balonul de gumă.*)

AMELIA: Cu ce să te trazez? Citronadă? Din lămîi proaspete... Pe căldura asta...

ANDA (*își șterge fața*): Ufl!... (*O privește atentă.*) Nu te mai recunosc, sorella. Tot oftezi, ca o babă. Ce nenorocire așa mare ți s-a-nîmplat? Văd, vorb-a-ia, că nu-ți lipsește nimic... Deocamdată... (*O cercetează din nou.*) Parc-ai fi îndrăgostită!... (*A găsit.*) lubești?... (*Bate din palme, fericită.*): Sorella, tu iubești!...

AMELIA (*ironie tristă*): Ai ghicit!...

ANDA (*dezamăgită*): Nu-i adevărat? (*Bănuitoare*): Ce faci atunci? (*Privirea îi cade pe cartea deschisă.*): Citești? Cînd lumea are atîta treabă, tu citești?!...

AMELIA (*îi ia cartea, o pune la loc*): Mi-a dat-o și mie cineva.

ANDA: Ți-a dat-o?!... (*dumirită*): Aha!... Am înțeles! Ne pregătim, vasăzică; M-am prins!... Tragem iar la lumea bună. A nouă. Cultură, finețuri, chestii... Cocktail... sponsor... Serele... Poate intrăm și-n astal... Este? Facem în sfîrșit și o facultate...

AMELIA: De ce nu?!...

ANDA: Fixul tău Mi-aduc aminte cînd a intrat George la teatru, tu căzuseși...

AMELIA: Auzi? Ady îl chema în primul rînd...

ANDA: Ady, scuză-mă! De ce nu l-ai fi luat tu pe băiatul ăsta!... Tîrziu n-ar fi nici acuma, nu-i vorbă, aud că s-a-ntors din Germania, dar cu butucul d-Alexe pe cap...

AMELIA (*strigat*): Lasă-mă-n pacle Auzi?... (*Eforturi, să-și revină.*) Tu vrei chiar să mă scoți din minți, Anda?! Vezi că-s cu nervii la pămînt. (Bruscă schimbare de ton. Veselă.): Spune-mi ce să-ți dau?!... Hail... Ceva bun, o...

ANDA: ... Kilogramele, sorella!

AMELIA (*veselie crescîndă*): Să-ți pun o muzică atuncil... (*Pornește combina.*) Mikell... iubitul tău!...

ANDA (*veselă*): ...Jakson!... Ca la bar!...

AMELIA: Iar de băut...

ANDA (*bate din palme*): Votcă... (*Sare de la locul ei și-și*

reînce-pe exercițiile pe fondul muzical.): un...doi... trei...patru... (*Amelia toarnă, ciocnesc, Intră Alexe abătut. Anda îl ia-n primire.*): Salut, cumnate... cinci...șase... șapte...opt...

ALEXE (*fără chef, mormăie după ce privește-n jur*):... năl... (*continuînd*): ...zece...unșpe... Dar ce te-ai jerpelit așa?...

ALEXE (*închide combina*): Mai slăbește-mă, știil...

ANDA (*înțepenită în poziția în care a găsit-o muzica oprită*): Deranjez?!...

AMELIA: Ei, n-o lua și tu acuma...

ANDA: Nul, N-am știut!... Plec dacă deranjez, sigur...

ALEXE: Ba nul... Plec eu, poftim. (*Iese.*)

AMELIA (*strident, pe urmele lui*): Alexe, nu fi mitocan!...

ANDA: Țsta chiar a-nebunit? Doamne fereștel... Ce mutră are. Ptiu, să nu-l vizezi!... Să fi-ncăput pe mîna mea, sărăcuța de tine, ăoleu, ce-i mai frecam ridicheal...

AMELIA: Da, i-așa, ușor!... Înțelege-ți Nervos, obosit...

ANDA: Să fie la el la serviciu, dragă, cu prietenii, cu cine-o vrea, cu cine-i permite nu cu mine...

AMELIA: Mai ciocnim?!... (*Îi întinde paharul.*)

ANDA (*refuz*): Plecl!... Mă enervez rău și fac tapaj mare... Eu nu suport...

AMELIA: Sssst!... (*Iar îi întinde paharul.*)

ANDA: Nul Ți-am spus?... Am plecat!...

AMELIA: Te rog!...

ANDA (*o sărută*): ...Pierd aerobicull... Pal... Mîine, după patru, poate treci pe la mine... Și nu mai pune toate la inimă... (*Semnînd direcția dormitorului.*): Lasă-l!... (*Iese.*)...

ALEXE (*intrînd*): S-a dus?!...

AMELIA: Ți-arunc cana asta-n ochii Așa te porți mereu. S-a dus, dal... N-o să mai vină pe-aici, îți place? Așa te-ai purtat totdeauna cu ai mei... Odată nu ne-a intrat unul în casă, fără ca tu să...

ALEXE: Reciprocal Nici ei n-au fost mai breji! Cît au avut nevoie, i-am ținut ca-n palmă, numai lapte și miere! Mă sufocaseră cu-atîta dragoste, pînă-n gît, mi se făcuse greață. Acuma, gata cu maimuțările! S-a isprăvit. Iubirea a ieșit la suprafață. Întreagă. Exact cum e ea. Împărtășită de ambele părți. Soră-ta nu vine decît să bage fitile!... Foarte binel!... Să n-o mai văd!...

AMELIA (*spre plîns*): Ce-am ajuns!...

ANDA (*reintră vijeliosă*): Uit vreodată, bătaia pe care i-ai dat-o lui Gino cînd te-ai prins că vreau să mă mărit cu el? Ai pus hîndrălăii să ne caftească, crezi că nu știu? Ți-era să n-ai necazuri la servicii. Cum s-ajungi tu, cumnat c-un italian? (*Șuierat.*): Lepră! Ptiu! (*Iese trîntind ușa.*)

ALEXE (*Ameliei, după un timp*): Vezi, dacă nu pui yala?!... (*Luînd-o pe după umeri.*): Îmi pare rău, iartă-mă! Cel puțin tu trebuie să mă-nțelegi!...

AMELIA: Și pe mine, cine?!...

ALEXE: Nu mai rezist.

AMELIA: Doar tu?!...

ALEXE (*z. gîlîind-o*): Cine-i? Ce urmărește cu telefoanele lui! Televiziunea pe capul meu?... Să mă compromită?!... Cînd?... Cum a pus mîna pe dosar?!...

AMELIA (*peste el*): Ascultă-mă! Și pe mine! O dată... Cel puțin!... Hai să ieșim!

ALEXE: Unde?

AMELIA: La aer, nu știu... Închiși aicea, cît crezi c-o să mai rezistăm?... Cîteva ore, pînă la "Lacuri"...

ALEXE: ... ți închipui că...

AMELIA: Sînt sigur! Motel, aer, natură... (*Telefonul, strident*)

ALEXE (*tresare*): Lasă-l dracului!... (*Îl trage spre ieșire.*): Haide!... (*Bubuitura unui trăznet. Ușa balconului sare violer. Împinsă-n lături și-n cadrulei apare silueta Moșului văzută numai de el.*)

ALEXE (îpât): Uite-îl...

AMELIA: Nu-i nimal... S-a făcut curent!... Las-o așa!... Începe ploaia!... Hai mai repede!... (*les. Agitația umbrelor în "celulele" din jur. Bubuitura altui trăznet. Întuneric.*)
(*Cîntec de păsărele. În costum de baie sau jogging, Alexa înfinge florile aduse, iar Amelia desface pătura pe care așează alimentele.*)

ALEXE (potrivește ultima floare, o contemplă): ...Foarte frumos!... Cîtă dreptate ai avut, Amelia!... (*Destins, cu fața înălțată spre soare.*) Ce poate fi mai calmant decît natura? Mijlocul ei, în care uiți orice griji ... (*Respiră adînc.*) Cum mă copleșește ea și mă farmecă, uneori: ...norii...copacii...muzica ei... (*Tresare. Își șterge fruntea, se uită-n palmă.*)

AMELIA (care trebăluiește pe pătură): Nu-i nimic!... Aduce noroc! Bine că nu zboară și vacile! E-o vorbă... Dă-te mai aproape!...

ALEXE (cercetează cu luare-aminte împrejurimile. Bruscă surprindere): Tu știi unde m-ai adus?

AMELIA: La lacuri, unde vrei?!...

ALEXE: Ia, uită-te mai bine-n jur...

AMELIA (privește pe sub mîna pusă streășină): Splendid!... De cînd îți tot spun: Hai, măi omule!...

ALEXE (emoție puternică): Sîntem exact în spatele fostei noastre vile... Dacă privești prin gîrduleț... (*Merge la gard.*)

AMELIA (mai atentă): Extraordinar!... Dal... Nici nu mi-am dat seama... Ce coincidență!...

ALEXE (uitîndu-se printre șipci): ...crinii, trandafirii-nfloriți... Tufele iasomiei... Puse de mîna mea... Nici zece ani nu-sl...

AMELIA: Vila numărul cincii! Foarte bine!... Hai să mîncăm!...

ALEXE (se-așează pe pătură; mestecă fără chef): Cum e și viața asta, dom'le!... Situații, învîrteli, ce... Cine-ar fi crezut?... S-ajung, uită-te la mine, întins printre lăstărișurile astea amărîte, să mă zgîiesc la casa unde-am trăit atîtea și-atîtea clipe de... Parcă nici n-au fost!... Amelia: la pateul...

ALEXE (spre casă): Tot lovan o fi-ngrijind-o? (*oftează*): De ce m-ai adus Amelia tocmai aici?

AMELIA: Pașii! Ei ne-au adus, nu eul... (*Îi întinde un pahar.*): Doar n-o să ocolești acum toată viața locurile astea, numai fiindcă odată, cîndva, ți-a fost repartizată pe-aici o vilă.

ALEXE (privind paharul): Cîte băute n-am tras... Vînători... Grătaru-n curtel... Îi făcusem și hota parcă, im? (...*Privește iar printre gard. Fluieră.*): Uită-te la ăștia d-acuma!...

AMELIA: Cine?!...

ALEXE: Revoluționarii ăștia noi!... Ne-au întrecut pe noi, foștii... Hăl... Hăl...

AMELIA: Tu ești naturist,... altă...

ALEXE: Mă rog... Cîte bărci are? Trei!... Cu motor!... Eu țineam pită și amărîta aia de bărcuță pneumatică din Germania. Mi-era frică s-o pun pe apă. Mă vede careva, mă toarnă, se interpretează, de unde-atîta lux?... Și-n stînga, lîngă debarcader, uite colo: schiuri nautice. Legat de ponton, un caiac- Plus dog german. De blondă, ce să mai vorbim? Mamă, să ne fi prins, pe noi cu-așa ceva!... Fiindcă nevastă nu-i el... Sau mai știi, lor li s-o fi permis să se și ia acum, pe post de nevastă chiar o femeie?! (*Pornind spre Amelia.*) Tu... altceva... Sigur... am avut destule necazuri pe tema asta. (*Se-agită călcînd într-un spin.*) Aul... (*Strigă.*) Amelia, a venit Brecul!...

AMELIA: Se tolesc toate dacă nu vrei să...

ALEXE: ... care ne aducea mîncarea și nouă... Acuma l-au vopsit în alb, uite... Și-n loc de unul, sînt doi ospătari. Altfel, meniul, e-același: Brînzeturi, fripturi, mici... ahl... Și ce bere descarcă, nu mai suport!... (*se-ndepărtează de gard. Cu năduf. Scuipă în țărîna.*) ăștia știu pentru ce au luptat: Clarl!...

AMELIA: Las, că și tu ai știut la vremea ta: Johny Welkerul, Metaxoul, Napoleonul, Feteasca, Jamboanele, momitele, fuduliile, șenturile... La vremea lui, fiecare știe pentru ce luptă!... (*Alexe s-a așezat pe pătură. Îi întinde.*) Ceapă!... Eu am mîncat.

ALEXE (cercetează sticla; bea): ... Tot d-ăsta turcesc?

AMELIA: Du-te peste gard. Cere-le ălora altceva... Sau spune-le că ți-a rămas Ballanteinsul acolo... L-ai uitat... S-a-nvechit acum... E și mai bun... (*Astupă sticla.*): zău dacă te mai înțeleg... Singur spui să terminăm cu trecutul, singur îl răscolești...

ALEXE: Dacă m-ai adus aici... Om sînt și eu...

AMELIA (privind în zare): Uite ce frumoasă-i dunga apei... Verde-albastră... Are niște jocuri...

ALEXE (privește și el; Nea, se mai uită o dată): Moșul!...

AMELIA (tresare): Ce?!...

ALEXA: Colo!...

AMELIA: Doamne fereștel...

ALEXA (cu mîna-ntinsă):... Călare peste ape...

AMELIA: Fata morgana, pesemne... Ți-am spus să-ți ei pâlărioara... Arde soarele... Vin norii după noi... (*Începe să-i facă un coif dintr-un ziar.*)

ALEXE (scrutînd depărtările): Nul... Nu-il... N-o să mă crezi, știam... Vine și la noi acasă, regulat... El el... Îl trimite, pesemne, tot ăla cu...

AMELIA (dumirită): Ahal..., începi iarăși... (*Îi pune coiful, îi toarnă în pahar.*): Bea, atuncil! Mai ia unul, poate vezi și baba... Eu dau între timp o fugă pin' la debarcader. Era restaurantul ăla special odată, ce-o mai fi acum, să văd, oi găsi, poate, nișcai bere rece... (*Se ridică.*): Să lași așa, strîng eul... (*leşe. O pală de vînt împrăștie florile și șervețelele. În patru labe, Alexe pornește să le recupereze. Ajunge la gard. Privește din nou printre șipci. Cînd se-ntoarce, așezat pe pătură, Moșul mînîncă liniștit.*)

MOȘUL: Frumoase locurile!... Trei săptămîni am stat pitit prin pădurile astea... Nu era' case, nu era nimica... Trestie, pomi... Pomi și trestie... Și-unde șuiera vîntul: Fiul... Fiul... Fiul... Strașnic... Singur căsoiul ăla... Vechi, tare... Mă uitam la el de departe... Ce-aș mai fi intrat... Da', aflasem că-i periculos... Un sediu ceva... (*Taie piinea. Îi întinde.*): Nu vrei?!... (*Se dumirește.*): Ori, matala ați servit pîn-acuma!... Dal... Trei săptămîni încheiate. Cum mă vezi și te văd, tot p-aici m-am tupilat să nu mă prinză. P-ormă, pe jos... Haida, haida... Haida, haida... Spre Brașov... La Arcașii Acolo vream s-ajung. La Generalul Dragalina, ai auzit? (*Alexe îl privește mut.*) Cum să n-auzi?... ALEXE (calm): Moșule, spune-mi, ce-ai dumneata cu mine, bre? Îmi ații calea-ntr-una. Ce vrei?

MOȘUL: Ce să vreau, păcatele mele?!... Ești pe listă atîta tot!... Uită-te și matala... (*I-arată un registru.*)

ALEXE: Care, omule, a cui?!... Noi, chiar nu ne putem înțelege deloc!

MOȘUL: Păi, te opresc eu?!... Văd că strigi ca apucatul cum deschiz gura ori, pînă la Arcașul, cît m-am zbătut, tot n-am putut s-ajung, la generalul Dragulina...

ALEXE: Care Dragalina?

MOȘUL: Ăl mare! Șeful partizanilor, nu te face că... a fost și frasu, colonelu!... A fost! Da' nu ăla!... Ălălalt... Așa... Mergeam noaptea. Cu t'enul... Marfare, curse... Taca... taca... taca... taca... Am intrat și la oi; m-am găsit c-un prietin, ținca o tîrlă ascunsă, p-un tăpșan, a fost bine, fo luna am stat la el, să mă mai întrenez, mai prinz nițel coraj, mă pâlise o slăbiciune în capul pieptului, aici, așa, cu o lingoare, ziceam...

ALEXE: Ce tot...

MOȘUL: Da, nu, că m-am făcut bine... Lapte, aer... După o lună, a venit un neam: ..."mă, tatu-i arestat pentru tine!...

Nu-i dau drumul pînă nu te prind!... Trei zile m-am perpelit. Cum să fac?... Cum să dreg?... M-am întors acasă pe jos... Într-o săptămînă am fost acolo. La poartă, cine m-așteaptă? Vulpea, dom'le?... Mama ei de putoare!...

ALEXE (*brusc înfuriat*): Iar? De ce-njuri? M-auzi pe mine?...
 MOȘUL (*strigat*): Stăil... Unde m-au înconjurat f'o trei cu automatele: "Credeai că nu te prindem?"... M-au luat de ceafă, m-au legat cu mîinile la spate... La miliției... M-au agățat d-un salcîm. Și d-acolo-i înjuram...

ALEXE: Toți am suferit!... Dacă vrei să...
 MOȘUL (*aprig*): Taci, mă!... Unde mă plezneau... Tacil Eu: "De ce să tac? N-au tăcut ăilalți destul? Tata, sāracu' n-a tăcut și-a trăit cu nodu-n gît toată viața? Părinții lui și părinții părinților lui? Toți! Au tăcut și-au trăit cu nodu-n gît!" Uite, eu n-am mai vrut. Nu și nuli... (*Bea un pahar. Se scutură.*)... Tare răul...

ALEXE: Așa a fost vremea. Dumneata crezi că alții n-au avut probleme? Crezi că eu...
 MOȘUL: Ești pe listă, bunînțeles...
 ALEXE: Pînă șioamă afirmăți, cu funcții la timpul respectiv, șiei...
 MOȘUL: 's pe listă... i-am aici!...

ALEXE: Îmi povestea unul 'i la pensie, îl sună într-o zi șeful direcției "arestări", se cunoșteau, prieteni, mai beau împreună un sprîț, colegi pîn' la un punct - el era mai mare - ca funcție - îi spune să se prezinte urgent la penitenciar că trebuie cazat un element foarte important și dispoziția este el personal să-i stabilească celula, fiindcă se va ocupa și de caz. Pune asta mîna pe telefon, sună la primul secretar să se informeze mai bine, "N-ai plecat?", sare supărat primul. "Trebuie să cazezi un element important, așa e, apoi stăm de vorbă. Cheamă atunci mașina, ajunge la penitenciar cu sufletul la gură, sare treptele cîte trei și află acolo că elementul important care trebuie cazat, el e, că, din ordin superior, e arestat!... (*Ride cu poftă.*) Ha, ha, ha ha, hal... (*Zbîrniitul unui telefon. Tresare. Zîmbetu-i încremenește pe buze. Se-ntuneacă, tușește.*)

MOȘUL: Cîinii, între ei... Despre vulpe vorbesc eu acuma, despre...
 ALEXE (*enervat*): Alții nu mai știi? Nu mai ai nimic cu altul? (*Tare.*) Cu alții... Nu mai ai nimic?

MOȘUL (*strigă*): Patru zile!... Atîrnat!... Doi metri mă lungisem... P-ormă m-am aruncat într-un camion cu cracă cu tot... Tocmai la Dragna de Sus... cunoști locurile... De sus... Pe jos... tot una-i... comună... Acolo m-au dus...

ALEXE: Mă plimbi degeaba... Poveștil... Faptele sînt ale tuturor oamenilor... Nu poți, cine poate să despartă la unul ce a făcut el de ce-au făcut împrejurările, de ce au făcut ăilalți prin el?... Cum o să pot eu să-mi dezamestec viața mea de a ălorlalți?... Cunoscuți, necunoscuți, treaba lor... imposibil să judeci pe unul, fără...

MOȘUL: La toaletă: Cînd am ajuns, m-am cerut la toaletă emediat. Două scînduri lîng-o gaură, eu dezlegat, repede am sărit gardul, d-aici la gară, p-ormă iar prin locurile astea, iar la Brașov, iar la oi, vine ruda iar, că l-a arestat pe tata și nu-i dă drumul pînă nu vin eu, mă-ntorc acasă din nou, în poartă iar vulpea, neamu' mătii de vulpe, unde o iau de gît...

ALEXE (*explozie*): Iar înjuri, mă?...
 MOȘUL: Iar zice, chiar așa!...

ALEXE: Tacil...
 MOȘUL: Eu, iar nici gînd să tac. De ce? N-au tăcut ăilalți înaintea mea destul? Tata...

ALEXE: Te zdrobesc, boșorogule, pieil... (*Culege o piatră cu care aruncă în el. Bubuitura trăznetului. Se dezlănțuie ploaia. Moșul dispăre. Lumini, umbre, rafalele ploii și ale vîntului, bătaii puternice, cu ecou, într-o ușă. În fața lui*

Alexe care dîrdie ud cu pătura-n cap și lucrurile strînse-n grabă, sub braț, apare un bărbat mai în vîrstă, elegant, înfășurat într-o lungă pelerină. Ținuta demnă, nu poate ascunde că-i cam cu chef.)

BĂRBATUL: Bonjour monsieur!... Vous êtes égaré, je crois!... Rătăcit! Pesemne... Cu ce v-aș putea ajuta?

ALEXE: Iertați-mă!... Ploaia!... A-nceput atît de brusc.

BĂRBATUL: Așa încep toate pe-aici! Brusc!... Entrer!...

ALEXE: Am venit cu soția, nițică plaje, dînsa s-a dus pînă la restaurant, vizavi, după niște bere, ceva și, uite, tocmai bine...

BĂRBATUL (*ridicînd lumina*): Par isil...
 ALEXE: Nu vă deranjați!... Cum se potolește, cum...
 BĂRBATUL: Tien!... Și eu sînt musafir acum... Assiez-vous!
 ALEXE (*privind în jur*): Frumoasă casă!...

BĂRBATUL: Du the?!... Café?!... Ou peut-être une gorgée de blanc, hein?!

ALEXE: Poftim?

BĂRBATUL (*arătînd sticla aproape golită*): Îmi țineți companie la un pahar? L-am găsit pe bufet!...

ALEXE: Dacă nu deranjez, tare bun ar fi... (*Dîrdie*): M-a luat și cu frig!... Obosit... Necăjit... Nu știu ce să... (*aude pași peste sonoritatea ploii, zbîrniit de telefoane*): I-auzil... Auziți!... (*Bea.*) Mi se-ncurcă și limbile-n cap, de aia, cînd ați zis dumneavoastră "the", știam "ceai" sau "cafea", "cafea", na, că doar e ca la noi, însă...

BĂRBATUL (*ridicînd paharul*): Au siêcle souivent!

ALEXE (*încurcat*): Sigur!...

BĂRBATUL: Hélas! Salut!...

ALEXE (*prompt*): Să trăiți!... (*Bea lacom.*) Mulțumesc! (*Se șterge la gură*): Tare frumos!...

BĂRBATUL: De mult nu mai stau aici...
 ALEXE (*nostalgic*): Nici eu!...

BĂRBATUL: În trecere...
 ALEXE: Zău?!

BĂRBATUL: ...Vin dinspre... he, he!...

ALEXE: Aha!...

BĂRBATUL: Dar nici acolo nu mai locuiesc... De mult...
 ALEXE: Și-aici, cine, atunci?!

BĂRBATUL: Vreun débrouillard, je pense, te miri? I un învîrțit al vremii, cin' să stea? Cînd am picat eu, tocmai ieșea cu șalupa, entouré de sa famille: nevastă, amantă, soacră, copii... J'm'en fichel... Ce mă mai privește? Hoinăresc, par tout, domnul meu, nu mai am nici un domiciliu acum, pot merge oriunde...

ALEXE: Înțeleg!... Vremuri noi... Pensionar, probabil, rude cu posibilități în... Nedecarate pînă acum dar...

BĂRBATUL: ...Am zis; la, să mai vedem ce-i p-aici?!... Quelle erreur... La fel...

ALEXE: Dumneavoastră, aveți cetățenie dublă, adică...
 BĂRBATUL (*visător*): Al noulea arondisment, la ora asta își deschide cîrciumioarele, în Mortmartre începe viața, scapără reclame pe Notre Dame de Leret, bateaux mouches sur la seine, în Place Pigalle les petits putes pornesc, baladarea tonomaturi, orchestre, lucruri... Bois de Boulogne (*Cîntă și valsează*): La, la, la, la, la, la... (*Reverentă*) Merçi, madamel... Bonsoir monsieur!... Salut les copains! A la votr!... t'embrassel... (*Dă paharul peste cap. Se repede la Alexe și-l scutură.*) Ca bou-n staull! Voi putreziți aici!... Habar n-aveți! De mult... Probabil asta v'e și șansa... Precis. Așa plecați mult... Eheheee!... mult mai puțin nefericiți plecați după pămîntul ăsta. Dacă n-ați văzut nimic? Ce să regretați? Nimic!...

ALEXE: Vă rog să-mi dați pătural

BĂRBATUL (*privind-o și sirevine; ton schimbat; grijuliu*): Foarte udă, într-adevăr!... O să răciți. Scuzați-mă! (*i-aduce un halat. I-l pune pe umeri.*) C'est mieux! Ța va?!

ALEXE (*pipăind halatul*): Din baia după stînga l-ai luat. Din
cuierul toaletei...

BĂRBATUL (*nepăsător*): Posibil...

ALEXE: A fost chiar al meu! Era al casei. În dotare.

BĂRBATUL: Peut être!...

ALEXE: Păi, nu v-am spus? Vila asta, numărul cinci, cu
repartiție-n regulă, șase ani, vară de vară-mi făceam
concediile aici...

BĂRBATUL: Un rai...

ALEXE: Minunăție!...

BĂRBATUL: Pe un ger năpraznic ne-au scos: froid de loup,
crăpau pietrele. Nimic n-am avut voie să luăm!... Rien de rien!

ALEXE: Lipiți, absolut, la fel am plecat... Și cite mai erau...
Argintărie, portelanuri, veselă...

BĂRBATUL: ... Bronzuri... muranouri... sevre...

ALEXE: De da sevre deja nu se mai vorbea cînd am venit eu...
Păi, s-a furat ca-n codru... Oamenii din jur, alții... Cine
știe? A luat fiecare ce-a vrut... Ca la revoluție!... P-ormă
s-a pus paza. Ehe, tîrziu... Mai aveam și eu niște obiecte
personale, costume, pantofi, cămăși rămase, niște rochii
d-ale soției, trebuia neapărat să mi le iau. Cînd m-au lăsat
să intru, numai c-un locotenent și-un soldat după mine,
mai ia dacă ai ce. De mirare c-a rămas, și atîta...

BĂRBATUL: Ceva haine... Un schimb, două, o primeneală i-am
rugat cu lacrimi în ochi...

ALEXE (*sever*): Nimic!...

BĂRBATUL: Paltonul, oameni buni!... Înghețăm, nu vedeți?
Crapă pietrele!

ALEXE: Vă fortificați bandiților, lasă...

BĂRBATUL: Și m-am fortificat, i-adevărat. Toți ne-am
fortificat!...

ALEXE (*oftează*): Vai de capul nostru prin ce-am mai trecut...

BĂRBATUL (*bea, privește înainte, se-ncruntă*): Merde!...

ALEXE (*urmărindu-i privirea care trece peste el*): Poftim?!...
(*Începe să se micșoreze de spaimă.*)

BĂRBATUL (*răcnet*): apee d'imbecile! Salopel...

ALEXE (*se-ntoarce și el. Privește*): Aha!... de cînd i-ai cea... (*i-a
mai venit inima la loc*): Vă referiți la portret, desigur...
Frumos bărbat!... Falnic!... L-ați apucat și dumneavoastră?
Nu știa nimeni ce-i cu el, de-aia s-a păstrat. Pe cine
reprezintă?

BĂRBATUL (*în picioare. Alt răcnet*): Alors!...

ALEXE (*ghemuit din nou de spaimă*): N-am știut.

BĂRBATUL: Și tablou mi-ar fi sărit smaltul! Aș fi fugit din
ramă! Aș fi spart-o! Orice aș fi făcut numai să nu rămîn
aici! Poftim! Bea! (*Aruncă paharul care se face țandări. Se
așează obosit, cu vocea stinsă*): Să vezi cum petrec sub
ochii tăi, seară de seară, toți porcii... Tu să zîmbești
frumos, înțepenit, ca un bou. Spînzurat atîția ani lîngă
portretul, ăluilalt! Fără să-ți orbească ochii lacrimile!
(*Scuipă într-o parte.*) Honte! Rușine!

ALEXE (*îi întinde alt pahar*): Îl cunoașteți, deci? Nu vă
supărați, dar...

BĂRBATUL: Moșia lui a fost...

ALEXE (*dumirit*): Aaaa!...

BĂRBATUL: ...și conacul, casa asta, tot ce ...

ALEXE: fostă a...

BĂRBATUL: ...mea, da...

ALEXE: ... mea... (*își revine.*) ... a poporului, adică...

BĂRBATUL: ... el a făcut-o, cu mîna lui. (*Privind din nou spre
tablou.*) Intrigant, hoțoman, parșiv... Șulfă!... Ne-a
blestemat să se-aleagă praful. S-a ales, poftim, ești
mulțumit?! (*Urlă*): Ești?!... (*Răsună îndelung zbîrniit
unui telefon. Bărbatul se ridică, iese, revine cu un receptor*):
C'est un bon homme qui m'a dit que vous vous appelez
Săvulescu. C'est vrai? (*Încă o dată, enervat, strigă spre*

Alexe care-l privește interzis.) Ești Săvulescu, mă, sau
nu?!...

ALEXE (*tresare, trezit*): Să trăiți!... Da, Săvulescu sînt, eul...

BĂRBATUL (*îi întinde receptorul*): Voilă!...

ALEXE (*luîndu-l cu spaimă*): Pe mine?!... Cine să?... Alo?...
(*țiuitul puternic, apoi declicul aparatului închis. Alexe
rămîne înțepenit cu telefonul în mînă.*)

BĂRBATUL (*luîndu-i-l*): Qu'est ce qui se passe? Vous n'avez
l'air d'être dans votre peau! S-a-nîmplat ceva?

ALEXE (*agitat*): Vreau să plec!... Să ies d-aici!...

BĂRBATUL: Mais vous êtes libre oricînd! N-aveți decît...
(*Bubuitura trăznetului. Zgomotul ploii și al pașilor.*) C'est
mieux, a mon avis, un păhăruț, encore. (*Îi toarnă.*)

ALEXE (*bea, își mai pune singur*): Amelia, ce-o fi făcînd?

BĂRBATUL: Pardon?!...

ALEXE (*privește-n jur*): ...A dat peste mine!... Și-aici... Cum?!...

BĂRBATUL (*întuneacă*): ... Memoria încă mă persecută. Pîn-o
distrug. E-o adevărată tiranie. Ce vacanțe-am petrecut
înainte de război. Aterizam direct...

ALEXE: Cum înainte de război? Păi, n-ați avut-o repartizată
pînă să vin eu? Tov.Ghimbav, la externe, fost, nu sînteți?!...

BĂRBATUL: Ce-i tov. Ghimbav? La ce zici dumneata așa?
Uzină sau ce?

ALEXE (*pierit*):... adică...

BĂRBATUL (*continuu fără să-l mai ia în seamă*): Pe urmă, după
război, am rămas definitiv. Cine - mi-aș fi putut imagina.
- Să m-alunge? Moștenită din tată-n fiu...

ALEXE: Fiu?!...

BĂRBATUL: Doar aici m-am născut...

ALEXE (*înghețat*): Dumneavoastră?

BĂRBATUL: ... și-am stat pînă cînd m-au scos în cămașe
noaptea, ca pe hoți. Cu nevastă, copii...

ALEXE (*încearcă să-și revină*): Iertați-mă... Faceți confuzii...
Adică sînt sigur... Greșiți!... Probabil... (*Arată sticla*)... Nu
puteți fi fiul... N-aveți cum... Din cîte-am auzit ce auzit?!...
știu precis, dacă dumneavoastră ați fi fiul, păi, nu se poate
fiindcă nici la o lună după întîmplarea respectivă,
dumneavoastră, nu vă supărați, în urma unui atac, ați...
(*Semn la gît.*) Acte oficiale!... Documente...

BĂRBATUL: C'est une autre affaire! Altă poveste!

ALEXE (*aiurit*): Otrî?

BĂRBATUL (*Otrîl Otrîl*): P-ăl care nu m-a lăsat să-mi iau din
toată averea mea nici măcar paltonul, p-ăsta vreau să-l
văd încăodată, n-am liniște, de-asta-m venit, acum, să-l
judec eu pe civilul ăsta. Touche-à-tout-ul, băgărețul, bun
la toate și la nimic, activistul ăsta revoluționar de profesie
cum își zicea cu mîndrie de jigodie, fumierul, căcăreaza
astaroșcată, p-asta vreau s-o apuc odată cu mîinile mele
s-o storc... întîi bine, p-ormă...

ALEXE (*îngrozit, s-a dat tot timpul înapoi. Urlă căzînd*):
Ajutooor!... (*Bubuituri. Întuneric. Răpăiala ploii. Raza
farului care mătură pămîntul în răstimpuri îl descoperă pe
Alexe dînd din mîini, disperat, prin stuful înalt pînă la piept.*)

MOȘUL (*cu-o pălărie pleoștită și-o pelerină cauciucată,
privește atent undița.*) Ssst!... Ce te-apucă?

ALEXE: ... 'toooooor- ...

MOȘUL (*fără să se-ntoarcă*): Taci din gură!

ALEXE: ...sufoc!...

MOȘUL: Bate crapul la zăton! Pică știuca la rîmă!... Acuma-ți
gășiți?...

ALEXE (*bătînd aerul*): Nu mai pot!...

MOȘUL (*tot cu spatele, neprivindu-l*): Nici nu știi cît poate
omul!... (*Ochii pe undiță.*) Hai că mișcă...

ALEXE: Mă scufund!...

MOȘUL: Ușurel!... Ușurel!... (*Se-ntoarce spre direcția unde
se zbate, Alexe.*) Afurisită frunza de trestie!... Lamă, este!

ALEXE (*urlat*): Sfîșieel... (*Dă din mîini*.)
 MOȘUL: ... Păi, a doua oară după ce m-au prins, direct la stuf m-au dus. Ce discuții, răsucită, învîrtită, c-o fi, c-o păți... Ziua te sfîiogea soarele, făceai niște bătători, p-așa, cît oul de porumbel, la dește și-n palmă, - să tai odgoane d'astea?!... Tari al dracului!... - seara, cînd să te hodonești nițel, să pui capul jos, înnebunea natura, dom'le. Fierbea balta asta, ca un cazan!... Clocotea!... Se prăvălea peste tine, niște țințari cît aeroplanul lui Vlaicu, bzzzz!...

ALEXE: (*zbătîndu-se*) Aaaah!
 MOȘUL: Parcă-i aud și-acum în picaj: bzzzz!...

ALEXE: Aaaah!...

MOȘUL: ... ori niște d-ăia mai micii, mitituți, subțirei, cît acul; mulți ca un pumn de nisip... Pînă-n cur te-ajungeau. Rădaște, lipitori!...

ALEXE: Aaaah... Aaaah...
 MOȘUL ...cărăbuși... Păduchii noștri?!...

ALEXE: Aul...
 MOȘUL: Hal... Păduchii noștri erau nimic pe lîngă colcăiala asta, se lipea de tine...

ALEXE: ...sfîșiel...
 MOȘUL: ...țipal...
 ALEXE: ...ardel...
 MOȘUL: ...sugeal...
 ALEXE: ...gîțul!...

MOȘUL: ...una cu mocirla te făcea!... (*Trage undița. Țipăt victorios*): Mama mătii!... Mama mătii!... Te-am prins!... Uite-ll... Ha, ha, ha, ha, ha!... Uite-ll... (*Pe burtă, prin apă, după peștele care-i gata să-i scape*): Crapul tău de pește, cît m-ai frecat tu pe mine... Nal... (*Începe să-l lovească în cap c-un pietroi*): Te mai zbați?! Nal

ALEXE (*răcnet*): Aaaa!... (*Lumină mare. Alexe apare fugind dintre trestii cu pătura-n cap și lucrurile terfelite sub braț, față-n față cu Amelia care-l privește îngrozită*.)

AMELIA: Alexe, ce-i cu tine? De unde vii în halul ăsta? Ce cauți tu prin trestii cînd drumul, uite-l tocmai p-acolo-i... Puteai să te-neci, Doamne fereștel!...

ALEXE (*se-așează abea trăgîndu-și sufletul*): Semaivede?...
 AMELIA: Cine?
 ALEXE: Al dracului!...

AMELIA: Cine, omule?
 ALEXE: Ți-am mai spus!... (*Pipăindu-și ceafa*) Și dă... (*Face semn cu pumnul, cuiva nevăzut, în urmă*.)

AMELIA: Potolește-te, se uită lumea la noi! (*Îi ia pătura. Așează lucrurile*): Te-am lăsat nițel singur, a picat o bură, gata... (*Îl aranjează*): Vezi că l-am întîlnit p-ăla bătrînul E cu Anda la terasă. Au ieșit ei să bea o bere. Poartă-te frumos, ca de obicei, fii mitocan, ai grijel!... Hail... (*Îl ia de mînă compunîndu-și o mîmă veselă, dar după ce-l studiază puțin zîmbetu-i încremenește*): Doamne, în ce hal arăți! (*După alți cîțiva pași*.) Stail... (*Sculpă în palmă și-i îndreaptă părul cu amîndouă mîinile*): Dacă nu te-am văzut niciodată cum dai scos din apă... În ruptul capului n-aș fi... Trage-ți pantalonii cel puțin... (*Alexe se supune. Ajung la masa unde stau domnul Aldescu - tatăl și Anda*.)

ALDESCU (*fără să-i bage-n seamă, cu o scobitoare-n colțul gurii, continuă încălzit discuția*): ...Și dacă?!... Le-a mărit de trei ori?!... Pîrți!... Prețurile de cîte ori? Păi, între prețuri și salarii, tu știi ce prăpastie a rămas? De pensii nu mai vorbim?!...

ANDA: E două mii un whisky mare la bar. Mi-e milă de ăștia străinii, zău!...

ALDESCU: Ce să-ți fie că aul De tine, de mine, de noi să-ți se rupă ție sufletul, nu de...
 ALEXE: Sărut mînal!...

ANDA: Bună, cumnate...

ALDESCU: Ai căzut după trambulină?

AMELIA (*încă îl aranjează*): L-a plouat și pe el puțin!...

ANDA: Cu pietrel! Uite cîte cucuie are...

AMELIA: Anda, te rog, nu...

ANDA: (*rățoit*). Ce nu, dragă?!... Ce?!...

AMELIA (*luînd cămașa din mîna lui Alexe*): Dă-o-ncoace!...

ALEXE (*încă halucinat*): M-am dezorientat, pesemne...

ALDESCU: Tocmai tu?!...

ALEXE (*îl privește abea acum*): Sănătoși?! Voinici?!...

ALDESCU: Dă, Doamne! Ceac!... Pac!... Hai noroc! (*Ciocnește cu Anda și Amelia. Lui Alexe*): Bei o bere?

AMELIA: Nu, el o fi scutit!... (*Îi toarnă*.)

ALDESCU (*desface altă cutie*): Slabă!...

ANDA: ...Și caldă! E...

AMELIA: Te-ngheață prețul, lasă... (*Spre Aldescu*.) Aia care-o beam la Oradea!... Ți-aduci aminte?

ALDESCU (*după ce soarbe*): La aia, apa era în primul rînd grozav!

ANDA: Nu orice apă-i...

ALDESCU: Păi, dal... Bătea toată pilznăurile și tubogurile astea. (*Citește pe cutie*.) ...Oricum, false!...

ANDA: Licențe...

ALDESCU: Dacă au ajuns ei să vînză ouăle de broască drept icre de manciuria?!...

ANDA (*se scutură*): Brrrr!...

ALDESCU: Și mîncă mîrlanu, se-ndoapă. Mai cere. Dă mii de lei...

AMELIA: Îmbogățiți peste noapte. Le pasă?!...

ALDESCU: Cînd intra într-o prăvălie, altădată, he, he, strîmba, c-ai-a așa, aia-i pe dincolo... Alegea... Căscă ochii clientul... N-arunca banii pe toate prostiile... Știa ce vrea... Noroc!... Apropo de naturaliști... de sînteți acum la ei... (*Ameliei*.) Și cu tine vorbesc... N-ai pe cineva să-mi aprobe un foc? Pentru camera din față... Ce-oi vinde, vedem... Dau cît ...

AMELIA: Cu gazele-i foarte...

ALDESCU (*spre Alexe*): S-au dus relațiile, ai? Alții...

AMELIA: Nu s-au dus. Pînă se reorganizează și ele...

ANDA: Mi-a zis un kuweitian... (*Lui Aldescu*.)... care ne-a carat: "La România, gata cu gazele!... Lampa, de-acu-mal..."

AMELIA: Aoleul...

ALDESCU: Ia mai dă-i dracului de țigani!

ANDA: Țigani, țigani, da bogați!...

AMELIA: Dacă-s bogați, ce mai caută aici?

ALDESCU: Ne-au umplut de toate alea...

AMELIA (*Andei*) Cum oți fi putînd?

ALDESCU (*oftează*): Țărișoara asta... Vai de...

ALEXE (*trezit, în picioare*): Pietre, bîte, lovit și pizmuit de pizmași, torpilat de presă, mitralat de opoziție, turismul renaște, totuși, din propria-i frunză ca Afrodita din spuma mării. Priviți...

ALDESCU: Pîrți!...

ALEXE: Moldova nu-i a meal...

ALDESCU: Te doare-n cot cum te-a durut și pîn-acum. Ați nenorocit-o, ultima ați adus țărișoara asta...

ANDA: Sîntem pigmei, dom'le...

AMELIA: Tu să tac!

ALEXE: ... s-a urmașilor, urmașilor noștri! Țineți minte! (*Spre Aldescu*): Crede bestia care mă sună-ntr-una că eu nu particip, nu sufăr, nu cunosc?!... Numai sînt la curent... M-am desprins crede?!... Hm!... S-a-nțîlnit un japonez cu executivul nostru alaltăieri. Ce-au făcut? (*Răcnet*): Vreau să-mi spu!

ALDESCU (*înfruntîndu-l*): Țăluia care trăiește cu mîta, dumneata îi zici tatăl Fiindcă asta-i concepția noastră. Așa-i românul. Puterea contează. Cui o are, el îi lînge mîna...

ALEXE: Sau arabi erau...

ALDESCU: Nu-i un partid, e altul!... Bucățica!... Să pice cât de cât! Asta contează!

ALEXE: Unsprezece șecii!... O delegație...

ALDESCU: Naturiști!... (*Ameliei, despre semințele pe care le sparge*): La Buzău mîncam așa mari. Eram tînăr... Locotenent!... Dam iama în floarea soarelui. Ce Crăciunuri făceam...

ALEXE: Patru miliarde trebuiau să ne-napoieze ăia! Patru!...

ALDESCU: O sută de ouă avea cozonacul! Creștea cât copilul!... (*Arată*). Atîta!...

ANDA (*care fleurtează cu cineva de la o masă nevăzută*): ...Și dumneata!...

ALDESCU: P-onoarea mea!... Mielul, cît berbecul... purcelul... cărau patru oameni platoul... De Ignat...

ALEXE: "Ce religie aveți?!", i-au întrebat arabii. Ortodocși, le-au răspuns ai noștri. Și-n Biblie, și-n Coran scrie: Înapoierea banului cu camătă, niare păcat este. Nu ne-au mai dat nimic. Vă place? Eram ateii, încasam patru miliarde. Pierde țara asta, și-a pierdut în fel de fel de feluri. Probleme. De urmărit! Iată! Cum?! Nu să zbirnii oamenii la telefoane, să-i ameninți, dosare, să-i scoți din minți.

ALDESCU (*pumn în masă; explozie*): Ce vrei, domnule?

ALEXE: (*silă*): Nimic!

AMELIA: Foarte bine! Hai să nu mai vorbim nimic... (*Andei care face semne prea vizibile*). Anda!...

ANDA (*întinzîndu-se*): Să ne relaxăm!...

ALDESCU (*după un moment de liniște, izbucnește*): Eu să vorbesc adică tot nimic și dumneata, tot ca-nainte să-mi torni verzi și uscate! Nu mai vreau! Nu mai mi-e frică. Am avut un crez în viața asta și-am suferit pentru crezul ăsta în...

ALEXE: ...cucoane, brînzeturi, jamboane, administrator, fost la complexul partidului, burta aranjată și-atunci, acum vād că-ncepe să-ți crească mai tare...

ALDESCU (*amenințător*): Mă!...

ALEXE: ...Ți se lungeste și limba aia, ca o talangă ți se face iar.

ALDESCU: Aschimodie!...

AMELIA (*strigăt*): Tată!...

ALDESCU: Te croiesc! (*Ridică bastonul*). Cît sînt eu de...

ANDA (*trezită din fleurt*): Se iau la bătaie... Valea!... (*ii ia bastonul lui Aldescu*): Lasă karatele!...

AMELIA: Cum o să-i lași tocmai acum?! (*Luptîndu-se cu Aldescu*): Stai jos!... Vă-ncălziți la politică, parcă-i fotbal!...

ALDESCU: Fiindcă mingi au fost capetele noastre în picioarele dumnealor. Le-au plimbat de colo colo ca pe niște tîrtăcuțe, ni le-au zăpăcit, crăpat. N-au știut ce să mai facă, să scape de noi, să ne distrugă.

ALEXE: Da, da!... Prost eu! Să te fi înfundat pe toată viața acolo de unde te-am ajutat să ieși, ca un bleg, doar după trei ani, codoș bătrîn! Asta trebuia!... (*Aldescu se sufocă, Anda îi dă să bea*).

AMELIA: Alexe!...

ALEXE: Și de-acolo, cînd ai ieșit, tot cu aere ai ieșit! Ziceai că te-au pus șef de prici peste doctori, arhitecți, contabili. Nu-ți mai ajungea nimeni cu prăjina la nas. Parcă te-ntorceai de la Sorbona. Te lăudai că-nvătaseși și spaniola. Pe mine mă porecliseși fără rușine, "gloabas-copitas" sau...

ALDESCU (*răcnet*): Muerta la vaca!... (*i-aruncă berea-n ochi. Femeile sar pe amîndoi*).

AMELIA: Pentru numele lui Dumnezeu...

ALEXE (*ștergîndu-se*): Atunci trebuia să te strivesc. Să vā strivesc!... (*Răcnet*): Pîn' la unul or să piară...

ANDA: Prinde-i gura...

AMELIA: Ne-arestează!...

ALEXE: Nu s-a lucrat bine!... N-a fost întocmai... Ați mai rămas destui... (*Mormăit*)... Dușmanii poporului!...

ALDESCU: Uite pe cine-am primit în familia mea!... Adevărata față! (*Ameliei*): Naturist, poftim!... Un...

ALEXE (*pumn în masă; în picioare, spre Aldescu*)... Turnător ordinar! Toată viața ai turnat în stînga, și-n dreapta, ca s-o duci tu mai bine... Să mînfinci tu mai gras, mai gustos, mai mult decît alții, ție să nu-ți lipsească nimic, ai turnat!

ALDESCU (*pumn în masă; în picioare, spre Alexe*): Tu! Să fii pe placul organelor mai mult decît alții, să ai tu avantaje înaintea altora, ai turnat!...

ALEXE: Nu te-ai dat în lături de la nimic!

ALDESCU: Absolut de la nimic nu te-ai dat în lături!...

ALEXE (*prețîluindu-l, se așează*): Ce bestie mi-ești, tată socrului!...

ALDESCU (*prețîluindu-l, se așează*): Ce bestie!...

ANDA: Da, dragă, aflai și eu numele ălor de la noi. Ca să plece în străinătate sau să umfle un post mai acătării, îți trînteau o anonimă, o strîmbă, te luxau imediat...

AMELIA: Nu te băga!... Doi din trei am fost, toți, dar...

ALEXE (*bea, se șterge la gură; pumn în masă*): Că-mi pun sufletul pentru ea! Patriot!... Nimeni să nu mă mai creadă! Dăruit pămîntului natal! Nimeni! Frica să-mi rămîne parte, Teroarea! Dosarul ăla blestemat și-nainte și-acum... Groaza! (*Rămîne cu ochii holbați urmărind chelnerul îmbrăcat în negru, care-i aduce telefonul. Ridică receptorul*): Da! Judecați-l pe el mai întîi! Statul ăsta nenorocit, da! Întrebați-l pe el mai întîi! Cine-i vinovatul? Cum copărtașii ajung azi să judece copărtașii? Cu ce drept? M-auzi, coropișniță?!... Alo!... (*Răzbate țiuitul și declicul aparatului închis. Amelia se ridică, îi ia receptorul și-l pune-n furcă. Face semn chelnărului să plece. Fără alte cuvinte, Alexe începe să-și mestece paharul. Ceilalți îl privesc încremeniți, apoi înghit în sec*).

ANDA: Dar ciorbă de burtă n-au?

AMELIA (*veselie forțată*): Ai tras-o tare azi-noapte, înseamnă... Să vedem dacă-i pe listă!...

ALEXE (*explozie*): M-ai înnebunit. Ce listă?!... Care?!...

AMELIA: Alexe!

ALEXE: Una, două, îmi scoateți ochii, mă amenințați cu tîmpenia asta!...

ALDESCU (*închidea coperțile pe care s-a uitat, luînd culoarea verde a Moșului*): Dacă ești pe listă?!... Ești pe listă!... (*Alexe cade-n scaun. Rămîne cugura căscată privind la Aldescu*).

AMELIA (*speriată*): Alexe! (*Îl scutură*): Alexe! (*Andei*): Mergem! Repede!... Hai să tragem mașina mai aproape...

ANDA: Cheile?

AMELIA (*il caută prin buzunare le găsește; le-ntinde Andei*): Hai! A băut mult!...

ANDA: Și tu!... I-ai turnat bere mereu!...

AMELIA: Căldură mare, însetat, ce vrei?!... (*Ies*)

MOȘUL (*Aldescu*):... Tot p-aicea mi s-a-nfundat! La stuf!... Din urzici nu ne scoteau. Cît e ziulica de lungă, iarbă urzici, mîncam: urzici, iarbă... Rumegătoare ajunsesem... Mă făcusem verde cum e frunza, ca șofranul. De-aia am și rămas așa. Verde!... I-auite! (*Se bate cu pumnul în piept*). Nu mai puteam. Atunci am zis: ce i-o fi mamii, i-o fi și tatii. Și cum ne scoate-ntr-o dimineată la pompă să ne spele, o dată pe săptămînă pune furtunul pā noi vară, iarnă, așa ne curăța - pe unii de tot - eu, gol goluț, tuș!!, dau să sār gardu'. Căcăreaza, vulpea roșie, c-ajunsesse șeful coloniei, tranc! un'mă nimereste dom'le, direct în ceafă! Ță-m fost! Pe loc, nici...

ALEXE (*zbătîndu-se în brațele Ameliei, care se luptă să-l scoată afară*): Atinge-l!... Dă-i la scăfîrlie!... Soarbete țău!...

AMELIA (*hohote*) ...Pentru Dumnezeu, revino-ți!... Ce-nseamnă panorama asta? Mă faci de rîs!... Te-am rugat!... Lasă-l în pacer!...

ALEXE: Hodorog nenorociti!... Te omori!... Nu mai poate să iasă omul cu soția, cu familia, cu...

ALDESCU (*redevine el și tras de Andă*): Hodorog, eu, mă găinarule...

Ți-am dat fata ca să mă batjocorești, păduche?!...

ANDA: Tatăl!...

AMELIA: Nu vezi că-i e rău?!...

ALDESCU: La balamuc, dacă-i nebun, ce caută la iarbă verde, Vagmistru, mătii de canaliei!

ALEXE (*transpirat*): Te spinteci! (*Răstoarnă masa în țipetele femeilor. Zbirniitul prelung al telefonului.*)

AMELIA (*decroșează; în șoaptă*): Doamnel!... Abea a ațipit!... Nu mai pun mîna pe el!... Mi-e frică!... Am curaj, dal!... Încă mai aml!... (*Zîmbet forțat*): Te sărut dulcel!... Pal!... Pal!... (*Merge în patul lui Alexe care, de sub fișia bandajului o privește cu ochi arzători*):

ALEXE: Iar?

AMELIA: Ce?

ALEXE: Telefonul!...

AMELIA: Dragă, dar scoate-ți odată nebulia asta din cap. Abea ai ațipit puțin și gata, o iei de la capăt!... Dacă te gîndești atîta, rezolvi ceva? Ajunge! Hai să mîncăm!... Hail!... Hopa mare băiatul (*Îi sărută. Îi aranjează pernele. I-aduce o tavă*).

ALEXE: Nu mi-e foame!

AMELIA (*hotărîtă*): Trebuie să-ți fie! Obligați! Palid, cu cearcane, toată ziua calmante, băutură, tu care nu puneai limba - somnifere, ai slăbit ca o mîță, nu te vezi, arăți ca dracu, cum te prezinți alegătorilor? Ce profil e ăsta? Ți-a căzut nasul în gură. Se poate? Parcă nu mai ești tul!...

ALEXE: Azi, mîine, poimîine... Zilele astea! Compromitere... Unde-i... Ce vrea?!... Cît?!...

AMELIA (*strigăt brusc*): Nu știu!... (*Îi întinde un sendvici. Ton schimbat*). O să treacă, ai să vezi!...

ALEXE: Cum? Cum?!...

AMELIA: Nu știu, dar o să treacă. Azi n-a mai sunat deja!... Poftim!... (*Îi întinde paharul*). Sucl!...

ALEXE (*bea; privind-o*): Ce forță au femeile cîteodată. Cît curaj. Amelia, ești teribilă. Nici nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi tu!... (*O-mbrățișează*): extraordinara mea Amelie!... (*Se uită-n jur*). Mai pune apă la florile alea!... Le-a năpădit parchetul, vezi? Cum o lași o clipă, cum își face de cap civilizația. Îmi revin eu, scap!... Și-atunci o să ne ocupăm temeinic, mult mai amănunțit de natură!...

AMELIA (*înviorată*): Așa te vreau!...

ALEXE: Să vezi atunci! (*O-mbrățișează din nou*). Îmi dai puteri: Incredibilă meal!...

AMELIA (*zîmbește printre lacrimi*): Ei, incredibil!... Cineva, trebuie să fie mai tare. Mi-a revenit mie postul. De data asta!...

ALEXE: Flejull!... Te țineam de pisicuță!... O biată păpușică acolo!... Neghiobull!...

AMELIA (*insinuant, șoptindu-i la ureche și mușcîndu-l în timp ce-l dezbracă*): Vezi?!... Încă mai ai de învățat despre femei!... Chiar și-acum!... Nu știi toate ale lor!... Nu le cunoști!... Nu le-ai pătruns!...

ALEXE (*strigăt*): ...Ahl!... (*Gîfîit, sub povara ei*): ...Omul cît trăiește!... (*Abandonat, copleșit*): ...Draga de tine!... (*Strigăt*). Învăță!...

AMELIA (*după un timp, în picieare, aranjîndu-se*): ...Fă-mi plăcerea și mîncă ceva!...

ALEXE: Mi-e greață!... Nû pot!... Dacă-i să-mi dai ceva, băutura aia!... Pe urmă, om mai vedea.

AMELIA: Alexe, mă enervezi! Amesteci sedativele cu tîria, nu-ți intră în cap?!... unde-o s-ajungi? Ești scriitor, artist, doamne ferește, să umbli lălu ca ăia, pe străzi, capiu? Tu ești om politic. De ce nu vrei tu să te-nfrînezi? Controlează-te puțin. Oprește-te!...

ALEXE: Eroare!... Categori! Potolește setea, ajută digestia, întărește mușchii, primește sîngele, spală ficatul, stimulează rinichii, încălzește măruntăiele, îți dă curaj. Băutura! Înțelege? Îți dă curaj! (*Strigăt*): Curaj!... (*Rămîne cu privirea fixată pe cartea lăsată de Amelia lîngă pat. Semn cu capul*)?!...

AMELIA: O carte!...

ALEXE (*uimit*)?!...

AMELIA: Niște povestioare, acolo!... Mă mai uit peste ele, trece vremea, schimb gîndurile, dacă nu te-ai învrednicit s-aduci videoul de la reparat, ai lăsat totul baltă de cînd!...

ALEXE: Mai găsești putere!...

AMELIA: Ți-am zis? În loc să stau cu ochii pe pereți, să-mi fac tot felul de gînduri, ca alții!... Chiar!... Ce-ar fi să-ncredincăm? Dăm drumul la muzică te-ntinzi frumusețea lîngă mine, eu îți citesc ca o bunicuță, tu ascultă, să vezi ce plăcut o să fie!... (*Lumini se-aprind și se sting în "celulele" înconjurătoare*).

ALEXE (*se supune morocănos*): Dă-mi sticla!...

AMELIA: Ufl!... Îți intră ție ceva-n cap, s-a terminat!... (*i-o dă, Alexe își toarnă. Bea cu lăcomie. Amelia pornește muzica, deschide cartea la semn*): I-auzil!... O poveste veche de sute de ani, spune că un servitor din Ninive!...

ALEXE: Ni?!...

AMELIA: ...nival

ALEXE: Ninive?

AMELIA ...se înfățișează într-o zi stăpînului său, galben ca turta de ceară, dîrdîind de frică și implorîndu-l să-l lase să plece, să fugă tocmai la o cetate depărtată, Samarra!...

ALEXE: Samarra!... Acum 20 de ani Samarra parcă era!...

AMELIA ...unde avea rude ce-l puteam ascunde!... (*Alexe devine foarte atent. Bea tot mai des*) ...pentru că, în bazar se-ntîlnise cu trimisul!... ha, ha, ha, ha!... auzi ce le veni și ăstora-n cap, pe cine să-ntîlnească!... trimisul morții!... ha, ha, ha, ha!... care-l privise lung, lung de tot!... Înduioșat și pentru că ținea la omul său, negustorul i-a făcut voia, dîndu-i și-un cal odihnit pentru drum. Apoi se duse la bazar, unde, întîlnind pe acel trimis, îl luă tare la rost. Pentru ce-mi sperii oamenii, haimana? ...De ce mi-i bagi în răcori, ai? Eu?, se apără acesta. Da, tu! Nu mai departe decît acum cîteva ceasuri mi-ai privit sluga lung, lung, de-ai băgat-o-n răcori. A, l-am privit, i-adevărât, dar din altă pricină. Nu înțelegeam ce căuta astăzi, aici în bazar, cînd știam că am întîlnire cu el mîine seară, tocmai în cetatea Samarra!... Hml!... Nostim, nu?!... Destinul îi zice. Adică de ce ți-e frică, sau ce ți-e scris!...

ALEXE (*a-nțepenit; își revine greu; mormăit*): Trimisul?

AMELIA: Este că-s amuzante? Mai uiți.

ALEXE (*întunecat*): Foartel!...

AMELIA (*spre sticlă*): Dă-mi și mie un deget. (*Își toarnă*). Ia să-ți mai citesc!...

ALEXE (*ii zmulge cartea cu violență*): Tîmpenii! (*Cîntă culegînd florile stilet*). Ciobănașului îi place!... (*Ridică una asupra ei*).

AMELIA: Ah!...

ALEXE (*o lasă să cadă foarte aproape*): ...Sus la munte, sus la munte!... (*Repetă jocul înconjurînd-o cu flori ca pe-o țintă în mijlocul unui panou*). ...la izvor!... Liber să!...

AMELIA: Fii atent! Margareta aia!... nu te jucal!...

ALEXE: ...Trăiască-n paace!...

AMELIA: Ah!...

ALEXE: ...al naturii, al naturii!... (*îndreaptă spre pieptul ei ultima floare*).

AMELIA (*tipăt*): Nul!...

ALEXE (*ii strecoară ușor floarea sub rochie*): ...domnilor!...

AMELIA (*revenindu-și cu greu*): Ufl Mersi! Nu știu ce-i cu mine azil Nici cu-o floare nu suport să m-atingil!...

ALEXE: Cîteodată îmi vine să!... (*Scrîșnește*). Imhl!... (*Ridică*

paharul.) În cinstea dumneavoastră, domniță...
 AMELIA: Noroc!... (Beau.)
 ALEXE: Mai mi-a picat și asta pe cap... D-alaltăeri. I-aud
 tîrșitul galoșilor!...
 AMELIA (*după ce-l privește intens, izbucnește în hohote*):
 Ha, ha, ha, ha, ha!... Geloșilor!.. Bună!... Ha, ha, ha, ha!
 Nu-i rău!... Dar p-ăla cu pui îl știi?!.
 ALEXE: ... mă gîdilă ciucurii fesului!...
 AMELIA: Nul!... Cicădoise-nîlînesc venind de la cumpărături!...
 ALEXE: ... o vîd cum se-apropie cu iaurt la borcan, prăjiture-
 le-n mîini, aud zăngănitul sufertașului!...
 AMELIA: ... "Ce-ai în sacoașă?"! îl întreabă primul.
 ALEXE: N-am cine știe ce vîrstă încă!...
 AMELIA: "Pui"..., răspunde asta!...
 ALEXE: ...dar de la un timp, privesc după perechile care se
 pierd prin boscheți, fluier romanțe!... Parc-a fost ier!...
 AMELIA: "Cîți?"! Întreabă alăalt. "Păi, asta-il!... Dacă ghicești
 cîți, îți dau p-amîndoi". "Trei", răspunde alăalt!... Ha, ha, ha,
 ha!... Treil!... Ha, ha, ha, ha, ha!... (*Ris cu lacrimi și sughițuri*).
 ALEXE Ce se-ntîmplă? Cu cît ești mai tînără, mai frumoasă,
 mai... (*Scrîșnește*.) Ihmm!... Îmi vine cîteodată să!...
 AMELIA (*încetează brusc risul isteric; aruncă paharul; strigăt*):
 Vreau să mă distrez! Să trăiesc! Să-mi trăiesc viața!...
 ALEXE (*ascultă*): Nemerniculi!...
 AMELIA ...Fără spaime, groază, fără nici o teamă, (*Se-agață
 de el*.) Nu mai m-ai scos la un local!... N-am mai ieșit la o
 petrecere!... Așa cum erau ele!... Închiși ca-ntr-o etuvă, de
 dimineață pînă seara, zile-ntregi, fierbem ca-ntr-un
 cazan!... (*Pornește muzica. Îl înlanțuie*.) Vreau să mă
 mișc!... (*Se-aud pași și telefonul zbrînzind. Alexe tresare. Ea
 mărește sonorul*.) Lasă-l!... Strînge-mă!... Sărută-mă!...
 Haide!... (*Îl împinge la dans*.) Strînge-mă!...
 ALEXE (*se desface din brațele ei, se depărtează*): Sssst!...
 (*Peste melodia ritmată încep să se distingă vocile unui cor
 bisericesc*.) Sssst!...
 AMELIA (*rămăsă în genunchi, plînge și bate pămîntul cu
 pumnii*): Haide!... Haide!... (*Lumină difuză. Viscol. Bîjbîind,
 e gata să se-mpiedice de îngerul chircit sub portalul
 naosului*)
 ÎNGERUL (*după ce a suflat în pumni, arătînd cele expuse*):
 ...tămîie... calendare... prescuri...
 ALEXE (*cere*): ... Luminări!...
 ÎNGERUL (*i le-ntinde; se uită la bani*): N-am mărunt!... (*Ridică
 privirile. Cu spaimă*.) Dumneata?!... Pe cine mai vrei
 să-nsemni? Oricine poate intra acum. Lucrurile s-au
 schimbat!... "Aruncarea cu pietre își are o vreme, și
 strîngerea pietrelor își are vremea ei, tăcerea își are
 vremea ei, și vorbirea își are vremea ei; dărîmarea își are
 o vreme, zidirea își are vremea ei"... Ecleziaștul, 5,8.
 Atunci?!... (*Îl conduce cîțiva pași*.) Intră!... Hail!... Du-tel!...
 (*Alexe se pierde prin lumina scăzută prin fulgii viscolii.*
Îngerul se-ntoarce. Înlocuind în sfeșnice luminările stinse.)
 ...Peste tot ne vîna!... Ca pe ciori!... Poc!... Nemiloșil!... Pe
 unde ne prindeau, poc! "Înger?"!, făceau!... Poc! Poc!...
 Noi, fil, fil, fil, fil, fill!... Zdrang!... Cădeam pe-acoperișuri,
 pe cîmpuri, prin curți, pe unde nimeream. Se umpluse
 lumea. Într-o vreme, prin octombrie, tocmai coborîsem și
 eu c-un stol într-un sat. Rîu parcă!... Securitatea, miliția,
 grămadă pe noi. "Americani, spioni, parașutiști, bandiților
 ce sînteți?"... Noi, "îngeri, ce să fim?! Trimișii Domnului!"...
 "Îngerul tău de barză!", zicea unul roșcat, iute și
 rău!... "proștiți lumea cu misticismele! Scoate-i verigheta
 de la picior să vîd, cine l-a inelat? De unde vii? "Un' te duci?
 Legitimașile, unde-s'?"! Ne-au închis în cuști, ne-am dus
 la un aprozar, au început să ne vîndă drept curci. Lua

lumea, se-nghesuia!... Bătaiei Noroc cu Bunul în mila lui,
 a mai salvat cîțiva, Oricum, destui au mîncat îngeri pe
 vremea aia!... la ceaun, tocăniță, ciulama. Și-au lins
 degetele mulți. Persoane cu funcții sau fără. P-ai rămași,
 cîți au mai fost, ne-au inventariat pînă la unul. 23 am avut
 eul Uite! (*i-arată glezna*) Ne-am arondat pe circumscripții
 și turle. N-avea voie nimeni să depășească 500 metri de
 turla sfîntului lăcaș pe care-l slujea și nimeni n-avea voie
 să-și schimbe îngerul, nici un cetățean dintre pușinii care
 mai aveau unul. Îi era trecut și-n buletin!... "Călătorește
 însoțit de Matei, sau Paisie, sau Zaharia, în calitate de
 înger păzitor". Așa scria: Să știe organul la control. Vine
 vremea, - ține minte, îi spuneam mereu, - cîtești de mare,
 or să te fugărească de n-ai să te vezil!... Or să-ți dărîme
 casele: hambare, cîrciumi, cămine culturale, magazii,
 silozuri, orice orsă facă din ele!... "Trecătoare-s toate!"...,
 îmi răspundea nepăsător. "Lasă-i, îngerel!"... Atunci,
 descurcă-te dacă-ți întorci fața de la ei, așa te-ai hotărît,
 strîină să-ți fie soarta atîtor năpăstuiți, generații întregi.
 Facă-se voia ta, atunci, precum în cer, așa și pre pămînt!
 "Amin!" zicea. Amin! (*Se-nchină. Începe să bată toaca, să
 tragă clopotele. Puternică, melodia corului. Se zăresc,
 prin fum, fragmente de ziduri cu stîlpi aureolați, plutește
 un tron auriu pe care stă o făptură nedeslușită. Chipul îi
 aduce uneori, cu cel al Moșului, iar vocea i se aude un
 murmur*.)... Fulgere-au fost, și tunete-atunci!...
 ALEXE: Unde sînteți? (*Se străduiește să zărească ceva prin
 viscolul șuierător*.) Nu v-am mai văzut pîn-acum!... Nici
 acum nu!...
 Vocea: ...Zis-a Agripa către Pavel.
 ALEXE: Să trăiți!...
 Vocea: "Ai voie să te aperi!"...
 ALEXE: ... "Nu se zărește, neam!..."
 Vocea: ...Mă socotesc fericit, răspunse Pavel!...
 ALEXE: Cu cine vorbesc?
 Vocea: ...Să mă apăr înaintea ta, împărate!...Știu că!...
 ALEXE: Nu vă supărați!...
 Vocea: ...trecutele fapte!...
 ALEXE: Dumneavoastră sunați?!...Telefonul acela?...
 Vocea: ...sau gînduri avute-n trecut!...
 ALEXE: ...ori, poate, însuși?!...Împărate!... Să fiți?!... Poate,
 însuși?!...
 Vocea: ...aducătoare-s de bune ori rele, pentru cei ce le-au
 săvîrșit!...
 ALEXE: Chiar M!...
 Vocea: Cer, aer!...
 ALEXE (*privește-n jur, încîntat*): ...Atît de-aproape s-ajung?!
 Vocea: ... în adîncul oceanului!...
 ALEXE: ...Nu ne lăsa!...
 Vocea: ...în orice parte a lumii.
 ALEXE: ...n-aveam voie!... Tovarășul Tomescu, domnul vreau
 să spun, "Oprîți-vă!", zicea: "Stop! Puteți vedea foarte
 bine și din tindă. Nu-i nevoie să stați cu nasul în curul
 "babelor"!... pardon!... "ca să-i notați pe toți cei ce intră!..."
 Clar!... Redactor i-acum. La revista Patriarhieii. Șef!... Ce
 legături!... Eu știu?!...
 Vocea: ...nu-i loc să poată cineva scăpa urmării faptelor lui!...
 (*Rafala viscolului*.)
 ALEXE (*orbit*): ...?!... (*Dîrdîie*.) ...Brrrr!... Frig?!... Cald?!...
 Frig!... (*Strigăt*.) Unde sînteți?!... (*Înc-o pală-i gata să-l
 dărîme*.) ...Contra?!... Cum să?!... Eu?!... Problemele!...
 Atunci!... Atunci, dal!... Cum se puneau?!... Știți!... Păi?!...
 (*Ride*): Ha, ha, ha, ha, ha!... Vedeti? la amintiți-vă!...
 Contra!... Se poate?!... (*serios*): M-auzi?!... Scuzați!...
 M-auziți?!... Trebuie s-o facă cineva?!... (*Către sfîntii
 zăriți prin fum, pentru-o clipă*): Trebuia!... Este?!... N-o

făceam eu?!... Alții!... Berechet!... Ați!... Cu milă!... Cel puțin eu, cu înțelegere... Este?!... Am dat!... Lateral!... strecurat!... ușor!... "Ce știm? Despre?!..." "Dar, despre?!..." "Ce știm?!...", "15 întrebări?!..." "15 răspunsuri!"... Marinescu-Sidorovici!... Recomandări!... "Călăuza ateistului!"... "Există sfinți?!... De Aleluia!... mai era aia a lui!... privea într-un fel, așa!... pune problemele mai așa, mai!... (scrișnet). Ihm!... Am uitat!... În sfârșit!... Le-aveam răspândite prin cabinet!... Broșuri!... Citeal!... Cine vrea!... Absolut!... Numail!... Nu?!... Nul!... Asta!... Tot!... Ce-am mai?!... Da!... Mai!... Da!... Acasă interziseseam făcutul sarmalelor de Crăciun!... Să nu mă toarne vecinii după miros. Așa-il!... Asta-a fost situația!... Atunci!... Toți am!... Este?!... Trebuia să!... Altcu?!... Palme?!... Eeeee!... Pumni?!... Eu?!... Se poate?!... Uite, nu-mi puneți mie-n călcă!... Gloanțe?!... Ferească!... (Se scutură): ...Brrrr!... Frig?!... Cald?!... Frig!... (Strigăt):... Niciodată!... Fals!... Să se consemneze!... Da, da!... Insist!... Niciodată!... 'straordinar!... Cum?!... cînd?!... (se scutură): Brrr!... Frig!... Cald?!... Frig!... Laurma urmelor!... Auziți?!... (Își scoate dantura pe care-o arată.) Porțelan, paleac, vipl!... Priviți!... Vă rog frumos!... Uitați-vă!... Cincizeci de ani!... Ați!... Știu că știți!... Trecuți!... (Spre dantură): Placă!... (Și-o pune la loc. Mușcă aerul, de probă.): Problema-i, vă-ntreb, cu ce m-am ales eu din viața asta?!... Hai s-o luăm și-așa!... Pe dumneavoastră, care știți totul. Răspundeți-mil!... Cu ce m-am ales?!... Am luptat, doar n-am stat cu mîinile-n sîn. Și?!... Un copil?!... D-acord!... Fugit după prima-n Canada!... (Îndoaie arătătorul.) ...una la mînă!... Bun!... Nu vrea să mă mai recunoască!... un derbedeu!... Mă-njură-n englezește!... "Shit!" Crede că nu știu ce-nseamnă!... Să-l mîinice el cu mîsa!... "Shit!"... Mă rogl!... (Îndoaie al doilea deget.) ...materiale, sinteze, nopți pierdute, doi la mînă, vrafuri întregi, mii de pagini pentru nimic, ședințe, deplasări, trei la mînă, patru, un apartament necumpărat, cinci costume și-altă neavastă. Mult, puțin!... Ba, nul!... Plus!... (Recită.) "Pămîntul rîde fără haturî, /Hectarele s-au înfrățit, / Gospodăria-i colectivă, /Pe toți țărani i-a unit!... (arată): "Medalia pentru colectivizarea agriculturii"/...Poftim!... (Plîns dezlanțuit):... Și mai aml!... (Aruncă-n jur.) "Victoria socialismului!... "Ordinul!... "Meritul!... "Steaua!... "Fruntăș!... Răspata unei vieții lat-ol!... Și mai am!... (Aruncă altele.) Un pumn de tinichele!... Un pumn!... (Cade-n genunchi hohotînd.) Cui să mă mai rog? La cine?... Clasiții?!... Unde-s?... Au dispărut!... Toți!... Vezi?!... Peste noapte, fuit!... Juma de glob i-a uitat!... Peste noapte!... Pe toți patru!... Singurul care-ai rămas!... (Își ordonă): În genunchi! Vin la tine!... Iartă-mă Doamne!... Primește-mă, Doamne și iartă-mă!... (Ton complet schimbat, nici urmă de plîns.) Orientat, naturist, n-ai să greșești, am pornit-o cu dreptul, din nou, coerent, afirmat!... Eu nu mă joc, cînd apuc o linie o țin! Strîns! P-aia care e, aia el Urc și-acum! Ajută-mă însă, ia-mi frica, spaima, dacă ești într-adevăr, scapă-mă de ea, groaza, alungă dobitocul ăla cu dosarul, telefonul și-ți jur, m-auzi?! (Sfinților zăriți o clipă prin fum.):...Văjur!... Înregimentat!... de azi înainte!... întru slava ta!... voastră!... Te cînt părinte drag!... Credincios!... ostaș!... M-auzi?!... Neclintit!... Jur!... Nu mă joc!... Ți-am!... V-am spus!... Și-odată cu mine!... (Semn. Izbucnirea unui acord de fanfară și-a unor voci bărbătești în cor.): Jurăm!... Jurăm!... Jurăm!...

ALEXE: ...Auzi-il!... Mulțimel!... Forță!... Caractere!... (Împreună cu ceilalți.): Jurăm! Jurăm!... Jurăm!...

(Acordurile fanfarei glisează într-o muzică disco. Lumină mare. Amelia cu Andă se opresc înfierbîntate din dans.)

AMELIA (ridicîndu-l pe Alexe care luat de iureș a căzut și el în genunchi)... Căținel, cătinell!...

ALEXE: Auzi-il!...

AMELIA: Da ridică-te odată!... (Andă) L-a obosit tare!...

ANDA: Așa-i dansul!... Mai dai în brînci, dacă-l combină cu țării!... (Își fac vînt.): Uff!... Nu mai pot!... (Spre Alexe care privește rătăcit în jur): Gin a fost! Să ții minte despărțirea. Acum, dacă mi-a ieșit pasiența. V-am iertat! Pe toți! (Își toarnă.): Noroc!...

AMELIA: Baftă. Cîtă răbdare-ai avut dragă, cît te-ai luptat. Cu mama semenii tu. Perseverență, nu glumă!...

ALEXE: 'severență!

ANDA: Soarta! Mi-a fost așa! Ți-am spus. American îmi pică american mi-a picat. Unu șaptezeci am vrut, și șizeci și patru are, blond l-am visat, șaten e, mușchiulos și sportiv, puțin astmatic e, cu-o mamă surdă, de-aia vrea numai soră medicală, s-aibă cine-i îngriji pe-amîndoi, dar nu-ți pot ieși toate chiar cum vrei tu, ca la carte, principalu-i una peste alta să fie bine și, una peste alta-i okei. Scap. Ies de-aici! Înțelegi? (Flutură niște hîrtii.)

AMELIA: Ce-s?!...

ANDA: Boeing!... A-nții!... 1000 de dolari?... Biletele!... Crăpelnița, lux, băutură, ocean, Liberty, sexi, New York! (Spre Alexe.): La mine să vii acumă să-și dau un costum ca lumea, să te-mbraci și tu odată cum trebuie, vis de aur al omenirii!... (Contemplativ.): Cum arăta!... Uită-te la el!...

ALEXE: Curvol!...

AMELIA: Alexel!...

ANDA: Ce să-ți spun, m-a nenorocit!... Da! Eu pe dolari, voi, pe lei. Asta-i toată diferența. De fixing!

ALEXE: Poți s-ajungi și regina Angliei, pentru mine!...

AMELIA (veselie forțată, schimbă vorba): Lăsați acum!... Apropo de regina Angliei, trăzniți sintși americani, orice-ai spune. Să te ia el numai după trei poze la minut, orice ce-ar fi!...

ANDA: Eu, cum îl iau? Fler! American, nu cadrist!... (Aparte.) Și tu ai fi fost fericită, în brațele lui Ady, în RFG, ehe!...

AMELIA (suris înghețat): Uiti, sau nu poți pricepe niciodată?!...

ANDA (scrutînd-o): Te seacă ficia!... Mie d-asta mi-e că te las!...

AMELIA (zîmbește printre lacrimi): Cum ajungi îmi scrii, da?!... Vezi, nu te lua cu altele și!...

ANDA (apucă paharul): Stilul smuls, cunoști?

AMELIA: Pîn'la fund! (Beau amîndouă.)

ANDA: Pal!... (o sărută pe Amelia. Vag, în direcția lui Alexe): Ural!...

AMELIA: Fii sănătoasă, iubito! Drum bun! (Răsuna pașii tot mai apropiați. Forțată și mișcare în celulele din jur. Alexe ascultă atent. Amelia): Iar s-a stricat liftul, sau l-or fi blocat ăia de la șase. Prima generație cu lift. (Andă luînd-o după umeri.): Hai să te conduc pe scări. (Ies.)

ALEXE (tot timpul a privit-o lung pe Amelia; tresare): Stail Domnișoară, am strigat. Tocmai traversam zebra din fața cecului, tu veneai dinspre bulevard, soare, plezneau mugurii, primăvară!... (Scrișnet.) Ihm!... Cîteodată îmi vine să!... Ca o pînză!... Se sfîșie ceva!... Sar copcile!... Una cite una!... Se rupe ceva în mine. Dal!... (Telefonul strident.): Nu mai merge așa! (Sare-n picioare. Decroșează. Cu-o voce fermă.): Nu mă mai poate frînge nimic. Speria. M-am hotărît. Gata! Cu frica s-a isprăvit! Am înfundat d-alde tine zeci. Mult mai ascunși, mai puternici. Unu-i Alexe Săvulescu, m-auzi? (Trîntește receptorul. Clinchet de clopoței. Se-ntoarce. Prin penumbra odăii vede clipind luminilele bradului adus de Moșul, care-i agată și stelute.)

MOȘUL: Ți-a micu a lui Sia, nepotă-neu, sāracu' uite că n-a mai apucat și el să-l vază aprins atunci. "Stai mă, acasă!", unde-i zicea mîsa. "Nu te mai duce mă, moț, tu în toate. Nu te mai băga! Nu vezi ce-i afară?!"... De unde! Cu cîrdul,

cum e tineretul ăsta, "Jos ălal!"... "sus ălalalt!"... Pe 21... Unul roșcat, mai în vîrstă, așa, după cum îl descrie colegii, cin' l-a văzut, i-a fost prin preajmă, civil zice, în haină de piele, pălăriușă, cum se purtau ei ca civili, s-amestecă dom'le-n gloată intră printre ei și-l nimerește tocmai p-al nostru, dom'le, tocmai...

ALEXE (*răcnet*): Iarai venit, mumie? Ce cauți cu sărăcia aia în iulie? De brad îți arde? Ce mai vrei?!...

MOȘUL (*văzîndu-și înaintea de treabă*): He, he... August poa' să fie, decembrie, orice lună vrei dumneata poa' să fie! să fie sănătos! La mine, dacă te-am înscris aici, ți l-am și adus, s-a termenat! Matematic. Nu există. Ești pe listă? Atunci...

(*Alexe scoate un pistol cu care trage în direcția Moșului ce dispare*): Poftim atunci! Ține listă! (*Mai trage cîteva focuri.*) Poftim!

AMELIA (*intră-n goană*): Alexe! Ce s-a-ntîmplat? Ce-i?!... (*Spre ușa balconului*): Deschisă!... (*Strigăt.*) Hoții!... Săriți!... (*Agitație-n jur. Grăbite, picioarele se văd urcînd și coborînd.*) Hoții, da?!... (*Închide ușa.*): Cine-a deschis-o iar?!... Hoții!... Hoții!...

ALEXE (*privește locul unde-a fost Moșul*): Nimic nu mă poate frînge! Viperă!...

AMELIA: Unde-i?!...

ALEXE: Nimici! Amenințări, telefoane, dosar!...

AMELIA (*dă cu ochii de brad*): Ah! Vai de mine și de minel...

ALEXE (*se-ntoarce; începe să tragă foc după foc spre brad și-n jurul lui. Pomul dispare într-o jerbă de scînteie. Ameliei care, îngrozită s-a ascuns după mobilă*) leși de-acolo, n-auzi? Ți s-a părut! N-a fost nimic. Pretutindenii, cresc, din nou, viguroase însemnele partidului nostru... Naturist, pretutindenii. Iată! (*Înfînge florile stilet pe lîngă Amelia.*) Oriunde!... oricînd... oricum... (*Cîntă.*) Oooool... (*Semn Ameliei.*)

AMELIA (*pierită*): ...Om!...

ALEXE: Ooooo!...

AMELIA: ...pom!...

ALEXE (*răcnet*): Omul și pomul! (*Înfînge ultima floare.*)

AMELIA: Ah! (*Zîmbet forțat; mîndră*): Așa te vreau! Destins, curajos, cum te știam... Tare! (Zgomotul pașilor și agitația din jur, puternică.)

ALEXE (*șoaptă*): Îl înhaț! Mă țin de cuvînt! Îl prind! Azi! (*își freacă palmele*): Ha, ha, ha, ha!... zi!... (*Telefonul. Amîndoi se crispează. Cu mîini tremurînde, umple două pahare. Ciocnește. Bea.*) Cheile?!... (*Le găsește.*)... Ajung mai ușor cu mașina... (*Trage de cămașă.*) Cumplită zăpușeală!... (*Îleș.*)

AMELIA: Alexe!... Un'te duci?!... Alexe! Mi-e frică!... N-auzi? Unde pleci?!... Alexe!... (*Rămîne privind în urma lui, apoi merge spre mijlocul camerei, stă o clipă pe gînduri. Caută. Găsește o pastilă, o-nghite. Cercetează balconul, coboară storul, iese. Pentru un timp, încăperea rămîne goală. Răzbate larma vrăbiilor bătîndu-se afară, forfota misterioasă și surdă a "celulelor" învecinate, răsună cîte un țipăt depărtat, hohote, voci, picioare trec grăbite sau la pas. Telefonul zbrînie prelung. Amelia intră amețită în goană. Cu respirația întretăiată.*) Da!... Da!... Alo!... Da!... Poliția?!... Ce?!... Care?!... A, poliția, da!... Accident?!... Cum? Accident! Vai de minel!... Imediat!... Soțul meu?!... Doamne!... Soses!... (*Închide. Privește înaintea fără nici o expresie. Big-bangul soneriei o dezmeticește. Aleargă, deschide. Reintră însoțită de un tînăr înalt, arătos, Ady.*)

ADY (*privind înjur*): S-a terminat! (*oțtează*): Ufff!... Greu a mai fost!...

AMELIA (*îmbrățișare lungă; la pieptul lui, scîncit*): Nu mai puteam Ady, iubitele nu mai puteam... Eu simțeam că nu

mai rezist. Pe mine, care știam și mă-nebuniseră telefoanele tale, atmosfera din casă, tensiunea, nervii...

ADY: Dar dosarul ăla există, apropo? Pînă la urmă, chiar îl ai?...

AMELIA: Spunea singur c-a ars odată cu clădirea. De unde vrei să-l...

ADY (*în extaz*): Genială! Absolut!... Cum ți-a putut veni o asemenea idee!... (*Ea ride și plînge în același timp. O-mbrățișează din nou.*): ...Liberă!... Bogată!... Împreună... De-acum înainte, amîndoi... În sfîrșit, lumea-i a noastră... Îți dai seama iubito? Toată!... (*O sărută lung. Telefonul. Ea tresare instinctiv.*) Dă-l în... (*O sărută din nou. Brusc, zbrîniuit se-nterupe, apoi revine.*) Ce-ți mai pasă acum?!...

AMELIA (*se desprinde amețită*): Alo?!... (*Țiuitul puternic.*) Da!... Săvulescul!... (*Schimbă.*) Cine?!... Da!... Cine ești dumneata?!... (*Cu groază.*)... Cum tot? Ce știi tot?!... (*Țiuitul și-un pocnet sec. Ușa balconului sare-n lături. Curentul puternic răstoarnă lucrurile, îi face pe cei doi să se agațe unul de altul.*)

MOȘUL (*după ce-și cercetează registrul, Ameliei*): ...Dumneata, da... (*Lui Ady.*)... și tu!... (*Spre amîndoi.*) ...matale și dum-neata!... Nici o problemă!...

ADY (*înfuriat*): Ce vrei, moșule?!...

MOȘUL (*ignorîndu-l, confruntă registrul cu alte persoane din sală*): ...mai ești... tu!... și... tu!... dumneata... și... Da!... Nici-o grijă!... Vin acum!...

ADY N-auzi? Cu cine vorbesc eu aicea? Cine, un' să fie?

MOȘUL: Pe listă, bre, te văd om tînăr, mintea limpede, zic eu... înscrîși pe listă, unde vrei să fie?...

ADY: Listă?!... Îți dau eu înscrîși de nu te vezi! Cu pretexte de-astea intri prin case, pungașule?!... (*Apucă scaunul apropiat și-l aruncă-n el.*)

AMELIA (*tipăt*): Nul

(*Zgomot de geamuri sparte, explozie. Lumina difuză se-a-prinde pe rămășițele fumegînde ale unui autoturism izbit de trunchiul unui arbore ce poartă pancarta cu însemnele partidului naturist sub inscripția: "Omul și pomul". Atent, Îngerul îl ridică pe Alexe. Fără a-i băga în seamă, fiindcă nu-i vede, un polițist măsoară distanțele, marchează cu cretă albă conturul trupului căzut, al trupului pe care Alexe tocmai l-a părăsit, culegîndu-și într-un geamantan, tot cu ajutorul Îngerului, cîteva din mulțimea lucrurilor împrăștiate: diplome, medalii, portrete, ziare, un bust, maiouri, volume de "opere", chiloți, ciorapi, flori-stilet. Închide valiza și-apucă spre bariera unde se află Moșul.*)

ÎNGERUL (*prezentîndu-l*): Tot pentru reciclare și dînsul...

MOȘUL (*trezît, cască, se-ntinde; îl măsoară îndelung; scoate un registru*): "Lista Zed", vasăzică... (*Deschide, caută*) Si... Si... Si... Săvulescul!...

ÎNGERUL: Alexe!...

MOȘUL (*bifează*): Da!... Săvulescu Alexe!... (*Închide registrul. La semnul Îngerului, Alexe deznoadă capătul unei batiste, scoate și-i întinde Moșului cîteva monede. Acesta le numără.*) S-a scumpit și-aicea! Zece face, nu mai e cinci. (*Îngerul completează restul. Moșul contrabăe, alege din spate o pereche de vîsle.*) Se fură și la noi... De-aia le țin aici. Nu poți iasa nimic în barcă, ce să-i faci? (*se scoală oftînd.*)...Ș-o.n merge!... (*Alexe pornește între cei doi. Dincolo, pe malul opus, printr-o piclă aurie, se distinge grupul celor ce-l așteaptă, nerăbdători. Unii rîd, alții plîng; strigă, unii "ura!", alții "huo!", agită buchete de flori, pancarte, flutură batiste, unii, alții bite noduroase, bastoane. Prinde să crească și muzica unei fanfare celeste, în timp ce, ușor, coboară.*)

CORTINA